

Kate Aksonova. PERVERSION.

CHARACTERS:

Slava (Kvitoslava) - plays woman and man.

Nataly - attractive woman, secretary.

Manager (Eugen) — man of average age, appearance is not important.

Zoryana — woman, member of staff.

Igor — man, member of staff, the same age as Slava.

Neighbour - old lady with a toy dog which yelping all the time.

Oleksander — member of staff, plays man and woman.

SCENE 1.

On stage is few chairs and desk. Two lamps are on desk. One lamp is nice, another is high-tech lamp.

Couch with pillows on the corner of stage.

The door, big mirror.

SLAVA stays in front of the mirror. She looks at herself. She wore business suit with trousers.

Slava: Everything is great. Now I must go to the work.

She closes the mirror and goes to the table. She switches off the nice lamp and switches on the high-tech lamp.

Slava looks through the papers on table.

SCENE 2.

Enters NATALY.

Nataly: Good morning. Are you already at work?

Slava (irate): Definitely. Or are you going to do everything instead of me?

Nataly: You know everything better than everyone. Here is a fax. New order, they need discount.

Slava: Give it to me. Discount! They haven't ordered jet and already have asked for discount. They are pain in the neck. It's clear to me, they won't pay on time.

Nataly: By the way...

Slava: What else?

Nataly: The firm "Armagedonik". It had debts in payment for two weeks.

Slava (hardly contain herself not to shout): And you are telling me that only now?

Nataly: I called them. They said when they will have the money, they'll pay to us at first.

Slava: Get out.

Nataly: What?

Slava: Get out of harm's way. Your behavior makes me mad. You are good at coffee making - do that. And never speak with clients about business, I am repeating for you - never. Especially never speak with debtors. Get out.

Nataly (hardly contain herself not to cry): Would you like a cup of coffee?

Slava: Yes. I also need list of debtors with contact information in ten minutes on my table. Do you understand?

Nataly: Yes.

Nataly goes out.

SCENE 3.

Slava goes around the table.

Slava (furious): How can I work in this circumstance? I am only one who works here.

Manager enters.

Manager: I see, Slava, you are already working. Nataly is crying near coffee-maker. Workaday started.

Slava: Good morning, Eugen. The best she can do is crying.

Manager (teasingly): I disagree with you in this subject. But I have another reason for conversation.

Slava: I am listening.

Manager: I want to make changes at work.

Slava: Which changes?

Manager: Somebody to fire, somebody new to hire.

Slava: With whom you have problems?

Manager: Psychology is not for me. You could make it. This time you have wide powers.

Slava: Like always.

Manager: Yes, like always.

Nataly enters with tray and two coffee cups on it.

Nataly: Coffee.

Slava: On the table.

Nataly: List of debtors.

Slava: Also on the table, but don't put it near coffee.

Manager: I don't distract you from your work any more. Nataly, come on.

Slava: And coffee?

Manager: Nataly will make another one.

Nataly and Manager go out.

Manager, as by accident, placed his hand on Nataly's waist.

Slava (follows them with her eyes): Whore is always a whore. And now ours debtors.

SCENE 4.

Slava goes around the table.

Slava: They all exasperate me. Now they are going to moan, even threaten. But... Who make it except me?

She takes papers from the table and starts to phone.

Slava: Yes, I am listening to you. I want to speak to yours manager. Baby, I am not interesting in any meeting. I told you, he could pick up the phone... Why I

am talking to you like that? Because it's him and yours firm had debts, not the contrary. He thinks he is clever that he switched off his mobile phone. It's not helps him.

(suddenly she starts to sounds like man's voice).

And I am promising to you that the court will be the most pleasant of what waits for him.

(Slava takes aback when she hears herself). Better for him to call me during a hour, he has no choice.

Slava puts back the phone, catches herself by the throat.

Slava (whispering): I became hoarse, really. I dedicated myself for all this stuff.

Slava (after pause again sounds like woman): Now everything is fine. This little nothings of life don't afraid me. Now I am going to have a pill. I have no time to be ill, and no wish. Nataly, Nataly.

(Again shouts on man's voice) Nataly.

(whispering) The same again.

SCENE 5.

Slowly enters Nataly.

During conversation Nataly straightens out her clothes.

Nataly: Slava, what happened?

Slava (whispering): Did you hear anything?

Nataly: I hear everything even when you speak so quietly.

Slava: Perfect. Bring me some pills.

Nataly: What happened?

Slava: I have a sore throat. It's not your business.

Nataly (surprised): What happened to your voice? It sounds like man's voice.

Slava (whispering again): I told you that I become hoarse. Bring me the pills.

Nataly: Which pills?

Slava: I don't know. Do you bring it to me? Or you wait when I loose my voice?

Nataly (curious): Is it possible?

Slava: Run for pills.

Nataly (leniently): OK, OK. I'll go and you better be quiet, take care of yourself.

Slava: Go.

Nataly: By the way, Igor asked if he could see you.

Slava: I'm busy now.

Nataly: But you can't speak now. He has something to tell you.

Slava: Are you kidding? Bring me pills! ...Igor could see me in five minutes.

Nataly very slowly exits from stage.

Slava wants to hurry her up, but changes her mind and does nothing.

Slava: Will be worse.

Nataly (turns her head): Did you say something?

Slava: No, nothing.

Nataly exits.

SCENE 6.

Slava goes to the mirror, opens it, looks at herself.

Closes mirror, Slava returns to the table and with busy look works with papers.

Knock at the door, Slava doesn't rise her head, smiles.

Knock at the door again, no answer.

Enters IGOR.

Igor: Slava, Slava.

Slava (rises her head): It's you?

Igor: Yes, I knocked, but you didn't hear.

Slava: Maybe, I have so much work.

Igor: What's happened?

Slava: We have a lot of debtors and I am working on it.

Igor: Somebody else can do this.

Slava: Are you thinking that with debtors someone could communicate better than I?

Igor (with sigh): No, you are the best in it.

Slava: It's true. What do you want?

Igor: What are you talking about?

Slava: You wanted to talk to me. What happened?

Igor: Nothing, I only want to see you.

Slava: You saw me. I have to work now.

Igor: Slava, don't behave like that.

Slava: How?

Igor: Zeal.

Slava: Is it bad?

Igor: You have changed a lot.

Slava: Really? I think that you have changed a lot.

Both quiet.

Igor: You don't look like you.

Slava: I am always the same.

Igor: I haven't been with you for a long time.

Slava: I haven't notice.

Igor: You have a somebody?

Slava: No.

Igor: How you could live without it (sex) for so long?

Slava: Thanks to taxation and custom-house I don't feel the lost.

Igor: Now you have black humor.

Slava (frankly): My life isn't pink with gold ribbons... (pulls herself together): I want to talk about something else.

Igor: About what?

Slava: Two of yours clients now in our debtors list.

Igor: I am working on it.

Slava: Really? If you don't think all the time about when you was last time in my bed you could have a better results.

Igor: How you could connect this?

Slava: Easy.

Igor (comes to her, wants to embrace her): Kvitoslava.

Slava (starts back from him): Never, you hear me - never call me like this.

Igor: But it's your name.

Slava: Doesn't matter, call me Slava like everyone.

Igor: But.

Slava: Go back to work.

SCENE 7.

Igor turns away but changes his mind and goes back to Slava.

Igor: Don't do this.

Slava: And what to do?

Igor: Earlier, you was tender and sweet.

Slava: You say that now I am cruel and hard.

Nataly enters.

Nataly: Here is pill.
Sorry, I am not on time.
Slava: On time, give me that pill.
Nataly: In pharmacy told to drink it with water.
Slava: What are you waiting for? Bring me the water.
Nataly exits.
Igor: You feel bad. Are you ill?
Slava: Cruel and hard never are ill. Go to work.
Igor: I don't meant it.
Nataly enters with a glass of water.
Nataly: Here.
Slava takes water, drinks the pill.
Nataly: Are you better now?
Slava: Are you kidding? Go back to work. Igor gives you account of his clients - debtors.
Nataly: And what I supposed to do with it?
Slava: Like always, specify theirs available data. We will sue on the court.
Igor: They delayed payment only for a week!
Slava: Have you guaranties that they will pay today before the end of the day.
Igor: No.
Slava: Nataly, prepare sue to court. Enough of talking. Back to work.
Igor and Nataly go out quickly.
Slava catches herself by the throat.
Slava: When this pill going to work?
Blackout.

SCENE 8.

Slava rearranges papers. Looks at the watch.
Slava (speaks on man's voice but doesn't notice it): Dear Lord, what time is it.
Nataly! Nataly! Almost forgot, she came and said about end of work day. Only me work here. I need to go home.
Slava switches off office lamp.
On hard man's walk slowly goes to the sofa.
When comes to light from lantern out of the darkness exits old lady.
NEIGHBOR old lady with a toy dog which yelping all the time.
Slava: Good evening.
Old lady starts back from her, takes dog on her hand.
Neighbor old lady: Berta, come to me. It's very dangerous on the streets now.
Old lady disappears in the darkness.
Slava: Old lady is completely mad. She doesn't recognise neighbors.
Slava goes to sofa and lies down in clothes.
Slava: I am so tired.
Blackout.

SCENE 9.

Slava slowly gets up from sofa.
Slava: Again its morning. I have a terrible headache, again I forgot to undress. If another staff works like me. Throat. (She catches herself by the throat, tries to hear her voice).
Everything is fine now. I wonder that pills, which brings Nataly helped. I think she made it by chance.
Slava goes to mirror and opens it.

Looks at herself.

Slava: Tired. (watches on the watch). Again I have no time for breakfast.

Slava comes to the table, switches on office lamp.

Slava: Nataly, coffee.

SCENE 10.

Nataly enters with tray and a cup on it.

Nataly: Good morning. How do you feel?

Slava: Good morning. It's miracle, but I feel wonderful. Your pill was good.

Nataly: If you want - I have more. You don't care for yourself. From morning till night at work.

Slava: Why I have to take care for myself if nobody cares?

Nataly: It's not true.

Slava: Please don't tell me how all staff love me and could not live without me.

Nataly: Why you don't believe in honest people feelings?

Slava: I believe. Please, tell everybody that would be staff reduction and I need to speak with everyone. Now you'll have honest people feelings.

Nataly: Is it true?

Slava: What about?

Nataly: About staff reduction.

Slava: Yes.

Nataly: But...

Slava: Why are you looking at me like that? For now, if manager satisfied with you - you have position. And your work don't depend on me.

Nataly: It doesn't matter.

Slava: It's matter, it's not my business. I am chatting with you a lot.

Nataly: Women are extremely voluble.

Slava: Talk and no work. Go back to work. Don't forget to call someone for conversation with me.

Nataly: Who will be the first?

Slava: It's not important. The best is quicker. I also have to go to the bank.

Nataly goes out.

SCENE 11.

Slava (talking to herself): Whom I have to fire? Someone whom I don't like or who doesn't like a manager. Choose a person we dislike both?

If I fire manager's enemy I'll lost my supporter. I don't like this. Maybe better would be one to one. It will be the better, if I couldn't fire my enemy.

Little office - little intrigues. I am completely disagree with it, everything depends on persons scale.

SCENE 12.

Enters OLEKSANDER.

Slava is intently looking at him.

Oleksander is nervous.

Oleksander: Good afternoon.

Slava: Hello.

Oleksander: Nataly told me...

Slava: What exactly?

Oleksander: You want to see me.

Slava: Yes. Sit down. Why is you keeping me at arm's length?

Oleksander sits opposite Slava.

Oleksander: What happened?

Slava: You are asking me. You don't guess why you are the first among the aspirants to fire with whom I speak.

Oleksander: Why first? Nataly told it doesn't matter.

Slava: Really? (Gets up and sits on the corner of table near Olesander's chair)

It's coincident that she primary goes to you.

Oleksander: I am working very well. What dissatisfaction do you have?

Slava: Do you believe yourself? Look on yours results. How many debtors do you have, how many contracts were never signed?

Oleksander: Everyone could have a bad week. I am working a lot.

Slava: Really? Who first comes to work and leaves last?

Oleksander: I don't know.

Slava: Exactly, because it is not you. It's me. And I don't like your outcomes.

Look how Zoryana works. Contract to contract. Everything is perfect. Once was debt with client - delay of payment for a week. And you, you have to work better. Men have strong commercial trait. But when I am looking at you - I don't say that.

Oleksander: Zoryana, for her it's easier. I also could have the same, if...

Slava (gets up from table, bends forward to Oleksander): Tell me everything.

Oleksander: What about?

Slava: Why it's easier to Zoryana?

Oleksander: Just saying.

Slava: You know nothing. Besides you are working bad, you can't like man respond to your words. We don't need such employee. (turns her back on him).

Later you'll know my final decision, now go back to your work place.

Oleksander (jumps up from the chair): You think you get away with it.

Slava (sharply turns around, looks straight in his eyes): What you can do to me?

Oleksander: I don't allow you to behave with me like that!

Slava: Look at him: milksop remembers about his dignity.

Oleksander: I am not a milksop.

Slava: Why don't you behave like man?

Oleksander (hardly sits on chair): Good, I will tell you everything what I know.

But you have to guarantee me that Zoryana will never know that I told everything to you.

Slava: I don't give you any promises or guaranties. You tell me or not. Nobody can point me what to do.

Oleksander: OK.

SCENE 13.

Slava (shouts): Nataly!

Nataly (behind stage): What?

Slava: When Oleksander goes away ask Zoryana to came to me.

Nataly: As you say.

Oleksander: What for?

Slava: Are you thinking that I don't check your facts.

Oleksander: And what?

Slava: What are you waiting for? I am listening. Or you have nothing to say?

Oleksander: Have you ever spoke with Zoryana's clients?

Slava (think a bit): No, it wasn't necessary. All papers I saw, they are perfect.

Oleksander: Do you wonder about stability of contracts?

Slava: Why I nave to wonder about good work.

Oleksander: Do you know that Zoryana's husband works in the bank?

Slava: Yes, if we need, we make there some transactions. What about it?
Oleksander: You don't guess.
Slava: Are you trying to say that he by compulsory took money from clients account and sent to our account.
Oleksander: Wrong way.
Slava: I am patient person, but...
Oleksander: He is cofounder of most firms with which Zoryana works.
Slava: It's impossible.
Oleksander: Really possible.
Slava: Proofs.
Oleksander: If you need, I'll find.
Slava: Where?
Oleksander: My wife, she worked in that bank for some time.
Slava: What for it is to them?
Oleksander: Big money from sending there and back money. If you need, my wife will explains all to you.
Slava: Why your wife didn't tell anything?
Oleksander: She wants to tell, but I stopped her.
Slava: Was you afraid?
Oleksander: No, I was waiting for suitable situation.
Slava: All this orders - they doesn't exist. (slowly) But they buy production. Where is production?
Oleksander: It all resells, but it's another machination.
Slava: OK. Go back to work, I need time to think.
Oleksander: What about firing me?
Slava: Go back to work, I need to think about what to do with it.
Oleksander goes out with the smile.

SCENE 14.

Slava walks alone on the stage.
Speaks on man's voice, but doesn't notice it.
Slava: Milksop, what he told me when was afraid. Wife wanted to tell everything. And he call himself a man.
Maybe his tact meddles with his wish to tell it earlier. Maybe he has inborn soft-heartedness.
Which profit I will have from it? If I fire him, because I disgust him, it will looks like information was useless. It will be his point of view.
If I fire Zoryana, we will have less profit. We will loose stability. If I tell Zoryana that I know... How she reacts - I don't know. Could I propose to stop this? She could refuse.
I can propose myself to be a partner in receiving their profit. I wanted for a long time maintenance in my flat, better do it on easy money.
She could tell that all to manager, in this case I could loose my place.
I'm between the devil and the deep blue sea.
I'll see what to do during conversation.

SCENE 15.

Zoryana enters.
Zoryana: Good afternoon, Slava. You have frightened all firm. Everyone speak about possible discharges.
Slava: Hello. I'd better call it renewal of group.
Zoryana: Who do you mean?

Slava: Now I am working on it. Zoryana, I want to speak with yours clients.
Zoryana: I have no debts.
Slava: I know, but I want to speak with all yours clients.
Zoryana: I'll try to make it.
Slava: Coffee?
Zoryana: No, thanks.
Slava: It's really good that you so fast accomplished my request.
Zoryana (uncertain): What are you talking about?
Slava: You already here and you - it's all yours clients.
Zoryana: What are you...
Slava: Really - yours husband is not here, but we could have a talk with you.
What do you think?
Zoryana: You are crazy.
Slava: No, but I know that all yours clients it's just white- washing.
Zoryana: It's empty, senseless blame.
Slava: Please without hot tears of pious woman. Also I don't need proofs on innocence. I want to know only one thing.
Zoryana(whispering): Which?
Slava: Is our manager takes part in it?
Silence.
Slava: Did you hear my question?
Zoryana: Yes.
Slava: Zoryana, answer.
Zoryana (firmly straighten): Yes.
Slava: Wonderful. For how long?
Zoryana (with disgust): Enough.
Slava: He is not an initiator, but he knows and you have to share profit with him.
Zoryana: Yes. But how do you know that?
Slava: Everywhere we have envious and not satisfied with life people.
Zoryana: OK. If we have you in business, it will be nothing to share.
Slava: In reality you are miserable.
Zoryana: Since I visited your home last time have you done a maintenance?
Slava: No. What for...
Zoryana: Really, we give you money to maintenance your flat because of tense situation at work.
Slava: Fast, practicable.
Zoryana: It's supposed to be like this.
Slava: Is it yours husband idea?
Zoryana: Are you kidding? He worked five years as cashier, before I take care of it.
Slava: And now he is?
Zoryana: Assistant of director's assistant.
Slava: Congratulations.
Zoryana: It's my achievement.
Slava: I just say - congratulations to you.
Zoryana: Thanks. If you, like manager, have twinges of conscience, just ask me. I could stand up for myself.
Slava: I'll try not to forget.
Zoryana: Perfect. Should I call someone?
Slava: No, I go to the bank now.
Zoryana exits.

SCENE 16.

Slava alone.

Slava: She will decides all the problems. Husband braids daughter's hair and goes with friends to gossip.

How easy she takes this situation. Not begging but demanding.

I need to do maintenance some day. It will be like it supposes to be. Do we need Oleksander for now? I think not. And manager will agrees for deliverance such meaner who knows too much.

For today I choose first person to fire. Good, I'll go to the bank.

And after it I'll go home. What to return here, it takes a lot of time.

Also in bank I have a meeting with debtor. (with smile) I'll show who is the boss. He will ask me for forgiveness. Bustard he threatens me.

Slava switches off high-tech lamp.

SCENE 17.

Slava slowly walks to the sofa.

Comes to light of lantern, from the darkness exits old lady.

Neighbor old lady with a toy dog which yelping all the time.

Slava: Good evening.

Neighbor old lady: To whom are you going every day, nice man?

Slava: Man? It's me - Slava.

Neighbor old lady (approvingly): To Slava. She is a good woman. Come on Berta, nothing to be afraid of.

Slava (man's voice): Old lady changed a lot. She mixed me up with a man.

Maybe I look tired.

Slava comes to mirror.

Opens it, looks at herself.

Slava: It's impossible. Who is it?

Turns around - it's man.

Slava: I am a man. It's impossible. It's after that pills. I don't recognize myself. I am not a man.

Slava falls as if shot.

Black out.

SCENE 18.

Slava slowly starts moving on the floor.

Slava: God, what happened, I fell down. My head, what a pain.

Slava raises her head, looks at the mirror.

Slava: What happened? I have to remember.

Slava sits on the floor, takes her head in arms.

Slava: Yesterday or today (looks at the watch). Exactly, yesterday was hard day. Oleksandr, Zoryana, big argue was in the bank. I remember all of that. What is next? I went home.

Next? Neighbor. Really, she told me something. (pause) She called me a man. Crazy.

I was offend and came home. Why am I on the floor?

Slava looks around herself, gropes for something which could be an obstacle to her.

Slava: Mirror. I saw there something. (with horror) No.

Gropes herself, stands up with horror, stays near the mirror not opens eyes.

Opens eyes.

Slava (sights): It was dream, just a dream. But I fell on the floor. It's only

tiredness, everything is fine with me. It couldn't be another way.

Slava switches on nice lamp.

Slava: I could not go today at work. (unbuttons her jacket) I'll tell that a have a temperature. I could be ill. I am human. Tired, cold.

Takes the phone, calls.

Slava: Nataly, it's me. Yes it's my voice, I feel worse. Yes, today I don't go to work. No, don't come. Yes, I call the doctor, I am waiting for her now. Yes, all papers you will leave for tomorrow. I think tomorrow I will feel better.

Yes, cold is everywhere. I'll call you later.

Puts back the phone.

Slava: I'll resolve this. It happened in the evening. I think light was bad. All day will be light everywhere.

Bright light on the stage.

Slava: It's better now. This never repeats. It never happens again. Today I'll clean up my flat. I have time to dream about maintenance. It never happens again.

Slowly goes at the mirror, relaxes, turns around herself.

Slava: I am woman. Woman. Woman.

SCENE 19.

Slava is beside the couch. Gets out old flowers.

Slava: It is horrible. They are dirty, fade. Where are they from?

Slava shakes flowers they go to pieces.

Slava: I remember: Igor brings them. When it was? I didn't put them in vase.

Really, after such little things I have such horrible dreams. Tomorrow I'll

necessary buy flowers and put them in water. I will be ladylike.

She sits on the sofa.

Slava: But I have any new dress. I can't put it in bank or at work. They don't understand it. I sort out it later. Maybe I should call Igor and he could come here.

Slava goes to the phone.

Slava: No. Stop. He knows that I am ill, I am not at work. And he not interested what happened to me, not even called. But he told, that he missed me. I was so stupid to believe him.

Now he is flirting with Nataly. And I am alone here.

Nobody need me.

Goes to mirror.

Slava: Beautiful and sad, but woman. You could say what you wish at night. Dear Lord, how is boring at home. Tomorrow I have to go to work. It's so sad here.

SCENE 20.

Slava switches on high-tech lamp.

Slava: How wonderful is at work. Yesterday in evening nothing happened. I was looking in the mirror all the time. It was because of tiredness. It could happened with everyone. Nataly!

Enters Nataly with papers.

Nataly: Are you feeling better?

Slava: Yes, thanks. I don't like to be ill.

Nataly: What did doctor said?

Slava: Cold with tiredness. But now I feel much better. What we have today?

Nataly: Yesterday was terrible quarrel between Oleksander and manager.

Slava: What?

Nataly: Oleksander demanded rise of salary and respect for him as employee.

Slava: Had he has the money from his debtors?
Nataly: Of course not.
Slava: And what did ours respected manager?
Nataly: He fired him, damn it!
Slava: What are you talking?
Nataly: I am only repeating.
Slava: What happened next?
Nataly: Oleksander brought Zoryana to manager's office. They had quarreled.
Slava: Interesting is here without me. How did it all end?
Nataly (with sadness): Manager didn't fire Oleksander. Zoryana had settled down everything.
Slava: Why she?
Nataly: I don't know. Do you know anything?
Slava: From where? What did manager say about it?
Nataly: He told that Oleksander played like man and stood up for himself.
Slava: Now everything is the same.
Nataly: I think so.
Slava: OK. We work like always.
Nataly: Igor..
Slava (irritated): What about Igor?
Nataly: He wants to talk to you.
Slava: OK, in ten minutes.
Nataly: As you say.
Nataly exits.

SCENE 21.

Slava: They made arrangement without me. In this friendly relationship now is more important not to be unnecessary.
Of course, any plans for maintenance. Nothing matter, I could find work. I am excellent administrator and I had few proposes for work.
Really, they found common language. Blackmailer and swindler should have common language.

SCENE 22.

Igor enters.
Igor: Hello, how are you feeling?
Slava: Good morning, Mister Igor. Thank you, I feel better now.
Igor: What happened?
Slava: Nothing, everything is OK. Why are you asking?
Igor: Did I do something wrong?
Slava: No, why? How could you did something wrong, when you did nothing.
Igor: I don't understand.
Slava: Yesterday, you didn't worry what happened to me. And now you play that you care about me. I don't need something for show.
Igor: I was worried about you yesterday.
Slava: I didn't notice it.
Igor: I asked Nataly. I was surprised that you were absent. I asked her about you, and she told me you had the cold.
Slava: What was next?
Igor: Nothing.
Slava: Exactly.
Igor: I asked Nataly if you need something. She told me that you have

everything. And you asked not to disturb you.

Slava: How everything easy in your life. You asked, you know everything. I told Nataly not to come. We didn't talk about you.

Igor: I know.

Slava: Why you didn't come to me? Why you not even phoned?

Igor: I didn't think.

Slava: Do you know why?

Igor: No.

Slava: The truth it does not important for you.

Igor: You are wrong.

Slava: It is truth. Go back to work. I don't want to see you now.

Igor: Don't push me away.

Slava: I only notify facts.

Go, I beg you.

Igor: OK. But don't make conclusions.

Igor exits.

SCENE 23.

Slava: I make conclusions. If you are stupid it's not my fault. Nataly!

Nataly enters.

Nataly: Listening.

Slava: Nataly, this evening I'll visit birthday party.

Nataly: Shall I buy present?

Slava: No, I need flowers, nice and beautiful bunch of flowers.

Nataly: Expensive?

Slava: Yes.

Nataly: Which one?

Slava: The best.

Nataly: I understand, everything will be done in a hour.

Slava: Thanks.

Nataly exits.

Slava: I make gift to myself. Why to wait something from somebody else.

SCENE 24.

Nataly enters with two huge bunches of flowers.

Nataly: Here I am.

Slava: Put them on the table.

Nataly: Are they beautiful?

Slava: Yes. But why two?

Nataly: I ordered one, second is from your mysterious admirer. It's wonderful.

Slava: It's awful.

Nataly: Why?

Slava: If that mysterious admirer was cleverly he could send me flowers earlier and I hadn't to pay such money for bunch of flowers.

Nataly: You are right.

But it's nice.

Slava: Yes, thank you. You could go.

Nataly (tries to say something but has doubts): Something else happened.

Slava: Third bunch of flowers is behind the door.

Nataly: Not exactly.

Slava: If you start, tell all.

Nataly: Was call from firma "Armagedonik".

Slava: Yes, I have meeting with their director in hour.

Nataly: He won't come.

Slava: How he won't come? I speak with him at tree o'clock. I remind him how it's important for him to come. What another thought he has?

Nataly: He won't come. He is in hospital with heart attack. Doctor says about bad prediction.

Slava: Thank you, thank you that you tell me. Yes, keep your finger on the pulse. Take this bunch of flowers and send to the hospital with wishes to recovery. You know what you need to write. Today I go home earlier. I am tired, I need to rest.

Nataly: Today you'll visit birthday party.

Slava: Yes, it's not on time.

Nataly takes one bunch of flowers and leaves.

Slava takes another bunch of flowers and switches off high-tech lamp.

Blackout.

SCENE 25.

Man with flowers switches on nice lamp. Puts flowers on the table.

Goes to the mirror, starts back from it, but after it looks intent at new face.

Slava: It didn't work. Flowers are not enough for this.

Curtain.

SCENE 26.

Slava sits on the sofa. Its woman, she sits uncomfortable.

She slowly wakes up.

Slava: Its morning already. (Looks on herself, goes to mirror).

Woman again. Again I missed it. And coffee didn't work.

If I know hour or minute. Maybe it when I tired closed my eyes. What next?

What to do?

Did they notice changes in me at work? Maybe I did something, or went near anything. Maybe, I'm going crazy. (silent for a while) Am I crazy or not?

Have I split personality? I don't think so, I feel the same in my consciousness. I have problem with body. I had changes in external sex. It's sex distortion.

Perversion.

For now it's enough. Now I have to live further. I manage it.

I am woman and for last time I am a man a bit. It looks like I'm stronger. My enemies will have repulse from two.

Slava switches on high-tech lamp.

SCENE 27.

Zoryana enters.

Zoryana: Good morning, you look awful.

Slava: Thanks. What happened?

Zoryana: Nothing, don't be hostile.

Slava: I am friendly.

Zoryana: Ok, it doesn't matter. My birthday is tomorrow.

Slava: Congratulations.

Zoryana: Never congratulate on further, but thank you. I won't be tomorrow at work, so I have party today.

Slava: How about present?

Zoryana: I notify Nataly and she makes all changes.

Slava: Is party today?

Zoryana: Yes, after work.

Slava: But I...

Zoryana: No excuses. Don't offend me. I understand that you angry with me.

Slava: Me, why?

Zoryana: It's about maintenance. Yes, this quarter wasn't so successful as we wanted. But, maybe on first time TV-set would be enough for you.

Slava: TV-set? Which relation does it have to my behavior?

Zoryana: It's from our firm, from me and manager for your ability to collaborate.

Slava: Thank you at advance. But I really can't be on your party.

Zoryana: But Igor will be here today.

Slava: And what it changes?

Zoryana: Oh, it's not Igor. What is his name? Where have you met? Tell me everything.

Slava: I have a lot of things to do.

Zoryana: No excuses, come to my office. We'll have an coffee. Come on.

Slava and Zoryana together exit.

SCENE 28.

Noises of the party is behind the stage.

Enters shakily Slava. She is sober but very tired.

Slava: I strain myself to the utmost. What time is it? I lost my watch. If it starts now?

I don't know how it all happened. I don't feel the changes.

They have fun. But I feel terrible.

What will be next? Be more feminine. How with femininity you could score big success? Nataly is equivalent to femininity. She makes coffee, she is assistant of director's assistant. But she was secretary and stays the same.

I achieved all by myself. And now, now I suffer a lot. For what?

Maybe I need to borrow some pet? Damn it, if I need a pet at home.

Good, I stay here. What could happen will happen.

Maybe, today it doesn't take place.

Slava sits on the chair back to audience.

Blackout.

SCENE 29.

Enters Igor, he is a little bit drank, firm and melancholic.

Talks with Slava and doesn't notice that she turns back to him. On the chair sits man.

Igor: You hide from everyone, but I find you. Darling.

Slava (man's voice): Go away.

Igor: I don't. You always drive me out, but I stay. Because I think, that I have to.

Slava: Go.

Igor: I don't ask you to speak with me. Only listen what I want to say.

Slava: For God's sake.

Igor: You avoid me. I understand everything. You bored with me. But I think that everything was good with us. And we have the future. But I don't suit you. You need big money and status. I understand. I also not saint. I was with Nataly. But does it important now? I am talking about us. (hard yawns) I knew everything, I spoke with Zoryana. You have another man. But it's not a problem for me, if it suits for you.

Slava: Shut up.

Igor: I even saw him from far away. He was with flowers, at the same day when I sent you flowers too. Don't think that I hoped for something. I only walked near

your house. After it I saw him. And in yours flat switched on light. He resembles me someone.
Slava stands up from the chair. It's man.
Igor scares.
Igor: It's you, you! What is you doing here? You wait for Slava. How do you? I call security now.
Slava: Shut up.
Igor: Security.
Slava takes folder from the table and beats Igor on the head by folder. He falls.
Slava bends forward to him.
Slava: He breathes. Sorry, but I have no choice. You never listen to me. I already have told you - go away.
Slava leaves.

SCENE 30.

Igor stands up, holds on to his head.
Igor: What happened? (recollects) A man, that man.
Igor goes to chair, turns it, it's empty.
Igor: It was or it was my dream. Slava? Rather she already went home. With whom I spoke? I need to talk with her about it. No, better not. Now our relationships are the worst they could be. She will think that I am drunkard, if I had such vision.
Igor goes from the stage.
Igor (uncertainly): But he reminds me someone.
Igor leaves.

SCENE 31.

Slava enters, meets half-way Neighbor old lady with a toy dog.
Neighbor: Good evening.
Slava: Evening.
Neighbor : What a nice man, it's luck for Slava. Courteous, not like the previous. She is nice woman. She deserves happiness.
Slava: No!
Neighbor (scares): Dear, what happened? Berta is scares.
Slava: Everything ok. I only remember... I remember that's Slava wait for me in cafe, and I went to her home.
Neighbor: Youth.
Neighbor old lady goes away.

SCENE 32.

Man-Slava drags a bar chair.
Slava: I need to get drunk, drunk till I see green devil and maybe never wake up. It is something that I need, it's way out. I don't want to drown myself, but I want to get drunk.
Man-Slava puts the chair and sits on it.
From another part of stage woman-Oleksander drags second bar chair, she dressed on man's suit and tie. She puts her chair nears Slava's.
Woman has a bottle on her arm.
Oleksander: Can you help me?
Slava: Yes.
Slava opens the bottle.
Oleksander: Thank you. What is your name?

Slava: Slava. And you?

Oleksander: Oleksander.

Slava: How?

Oleksander: Sacha. Sacha.

Slava: To the meeting, Sacha.

Oleksander: Yes.

Slava: Why are you sad?

Oleksander: Everything is badly at work. Nobody respect me, they treat me like a woman.

Slava: Sorry, but how to treat you, look at yourself.

Oleksander: This, I know. I mean they don't respect me like excellent worker.

Slava: Maybe they are right.

Oleksander: I better go.

Slava: Don't umbrage. I just say so. I have a feeling that I know you for ages.

Oleksander: Me the same.

Slava: What about your work?

Oleksander: Everything awful at work and even wife doesn't respect me.

Slava: Your's boss is woman and she doesn't respect you?

Oleksander (confuse): Yes, I said it already.

Slava: By the way, what time is it? I have lost my watch somewhere.

Oleksander shows his watch.

Slava: Thanks, nice watch.

Oleksander: Yes, limited edition. It's only one in town.

Slava: Outstanding. Lover makes a present.

Oleksander: Not exactly.

Slava: Husband?

Oleksander (quiet): Almost.

Slava: I understand. How often do you visit this place?

Oleksander: When all this starts - every day.

Slava: What starts?

Oleksander (hastily): Problems at work.

Slava: What does your family think about it?

Oleksander: And yours?

Slava: I am alone.

Oleksander: Good, the same is I.

Slava: Alone?

Oleksander: No, my family also didn't notice me and didn't pay attention on me.

Slava: Another drink?

Oleksander: With pleasure.

Slava: It's good that I meet you. I think we have lots in common.

Oleksander: Really, I confident in that.

Curtain.

SCENE 33.

Slava walks around the table when talks on the phone.

Enters Igor.

Slava shows him to wait, still talking.

Slava: Yes, we made your a favor. I understand everything. Yes, your director now at home. Thanks God that he is much better now. I am not asking you for all the money. Yes, I propose to you send me official confirmation that "Armagedonik" agrees to pay debt. Yes, we have the agreement. I'll wait till evening.

Puts back the phone.

Igor: Hard.

Slava: Not easy. She is not Zoryana.

Igor: What about Zoryana?

Slava: Nothing. She hasn't such problems with clients. Do you want anything?

Igor: Yes, here is something happened.

Slava: When, what?

Igor: Few days ago, at Zoryana's birthday party.

Slava (like nothing happened): What happened? I left earlier.

Igor: Yes, I know. I got drunk.

Slava: And you want to tell me about it?

Igor: Not exactly. I had such vision.

Slava: I don't think that I want to listen about your's visions.

Igor: Who is that man which visits you?

Slava: Which man? You told me that you get drunk few days ago, not today.

Igor: I saw him near your house and I think in your office.

Slava: Are you sure in something?

Igor: Not really.

Slava: First of all make order in your head and after it take me for a ride.

Igor: Who is that man?

Slava: That man not exists. It's only me.

Igor: I don't believe you. You can't do that sort of thing.

Igor leaves.

Slava: If I tell you truth you don't believe me either. What's the difference?

She closes her face by hands.

SCENE 34.

Slava: He believes in only what he did see. He didn't believe in what he heard. I am uncertain, really uncertain if I could tell him everything. Yes. How could I speak about something which I don't understand?

First I have to express it to myself. I am tired, so tired.

I seek for something, I didn't want to be like everybody, like every woman. I thought about to try to live not only for family.

I had ambitions and now... have it. I didn't want only cooking and take care of children. I wanted to be independent. I didn't know that I need to be lonely.

I was working, was working. I obtained. I knew everything. I was a step forward. Now the manager is owner, even Zoryana thinks so. She doesn't know how much money I have on my account. Even if she gives money to manager, it cannot be compared to my profits.

I thought better to act like a real woman, I was a little bit behind. Didn't show my results to anybody. It didn't work, they have offended me, I cried and stayed stronger. Every time I stayed stronger... till I learned how to strike back. No I do it irrefragable.

I become stronger and now after offend from me people are crying. I wanted to protect myself, I played by their rules. And what I have?

They say to me: you don't see good in people. They scared of me, but I receive desired result.

What about that I did everything? I left a dream about family, now I could live independent from everyone. (pause) Not rely on someone. I became stronger, I became successful and now I turn into man. (pause) I said it aloud.

I turn into a man. Daily, hourly. And I begin to like it. It's awful.

I feel safer in the evening, when come back home. Man didn't look at me with

lust. Another women I didn't notice.
It easier for me, again I feel protected. I am strong. I feel unspeakably lonely.
And nobody could help me.
I wouldn't tell anything to Igor. I wouldn't tell anybody. Nobody notice nothing.
If they didn't notice it for now. I'll pass everything, I am strong.
I am very strong and very... very... lonely... No, I am very successful.
I am equal to man's world, because now I also became a man.

SCENE 35.

Nataly enters.

Nataly: Slava, are you calling me?

Slava: No.

Nataly: It seems to me that you talked with somebody.

Slava: Did you hear something?

Nataly: No.

Slava: I was looking for persuasive arguments for clients.

Nataly: You look very tired.

Slava: Work made tired everyone.

Nataly: You are right there. Sometimes I so tired, that I think that work like a man.

Slava: What did you say?

Nataly: Nothing, of course I dramatise. I feel scared even when thinking that I could become a man. Horror. Do you agree?

Slava: Yes, of course. It's even difficult to imagine.

Nataly: How wonderful is to be a woman. All this cosmetic, shops, dresses...

Slava: How about ambitions, success?

Nataly: Damn it. Ambitions. Sorry. Success? I think that manager goes to divorce for me, ugh.

Slava: What about it?

Nataly: I am talking about success. On this firm is more men than in any firm where I worked. And what?

Slava: What?

Nataly: Where is result?

Slava: Which?

Nataly: Where is my success? Where is my woman's ambitions? Where is wedding?

Slava: You talk about this.

Nataly: About what else we could chat?

Slava: I understand. And with Igor it didn't work either.

Nataly (amazed): Are you known already?

Slava: Yes, but don't be afraid. I wouldn't make repression or going to fire you. Everybody knows that with us everything bad and it is not your's fault.

Nataly: God, you are such a wise woman. By the way, why I came?

Slava: Something happened again?

Nataly: One more time manager wants to fire Oleksander.

Slava: Why?

Nataly: He thinks that we don't need such worker.

Slava: Again would be attack of hysteric.

Nataly: I think so. Knowing it manager proposed to you solve this conflict.

Slava: Why he thinks so?

Nataly: You manly apprehend hysterics of subordinate. And you rare express sympathy to anyone.

Slava: Am I robot?

Nataly: No, no. Just professional on his place.

Nataly leaves.

SCENE 36.

Slava: They entrust me man's work. Maybe they already noticed changes and made use from it.

Not, for sure not. At least they could scare. Everything so calm, as every day. (with horror). I behave so every day, they used to, I used to. Perhaps earlier I also changed, but noticed it only now. But why now? Why, why?

Perhaps (slowly) because now I don't have back way.(with irritation) I do not believe in this, it could not happened. Maybe this perversion only from tiredness. (pause) And maybe not.

SCENE 37.

Oleksander enters, he is angry and sad.

Oleksander: Do you want to see me?

Slava: No way.

Oleksander confuses.

Slava: Don't be afraid. It's our manager or Nataly proposed you to visit me.

Oleksander: Overall. But we made agreement with you.

Slava: About what?

Oleksander: You wouldn't fire me, if I told you everything.

Slava: Really, it was. But you didn't trust to my world and you went blackmail manager.

Oleksander: What's the hell?

Slava: It's truth. Zoryana calmed you, but after it, she had discussion with manager. And not to think much about this we could guess it is not to your credit.

Oleksander: What are you talking about?

Slava: You are fired.

Oleksander: I don't believe this.

Slava: It's true. And it will happened if manager doesn't change his mind again. For me it would be better when all this finished. I spent so much time on unnecessary things.

Oleksander: How you could say that? You have no soul.

Slava: Very good. By the way you are the one who really merciful: you blackmail people and spoil my good spirit. What time it is now, I lost my watch somewhere.

Oleksander shows her his watch.

She looks attentively and after it starts back from him.

Oleksander: What happened?

Slava: Watch!

Oleksander: Yes, it's unique, my wife gives it to me as present. Do you like it?

Slava: I already saw it somewhere.

Oleksander: It's impossible. My wife just gives it to me. I put it on only twice.

Slava: Where you put it on?

Oleksander: Today at work.

Slava: And first time?

Oleksander (embarrassed): I went into a bar with my fellows. Few days ago, when my wife made the present.

Slava with horror looks at Oleksandr.

He doesn't understand anything and starts to nervous.

Oleksander: What is wrong?

Slava: Nothing, it's only difficult for me to fire person with whom I worked for so long. Manager had overestimated me, I am sentimental.

Oleksander: You could change your mind and I'll stay.

Slava: I don't decide everything. And you needn't worry. If your wife made you such a present she'll find you another place. Goodbye.

Oleksander: Are you sure?

Slava: It's final decision. Please don't delay me anymore. I wish you luck.

Oleksander: You made mistake. Farewell.

Oleksander leaves.

Slava: If now mistake could be important.

SCENE 38.

Slava: It is she, he - Sacha. The watch is the same. On that evening at bar was he or she. He behaves like a woman and in evening... in evening he become a woman. Then it happens not only with me.

Why I drive him out? What I supposed to do? I could complain that the same happened to me. But if he is not she? Then better, that I kept silent. He could tell it everybody, everybody could jeer at me.

I am sure that he is she. I can't made a mistake, watch is not important. His words, his gestures, how he embarrassed. He scared that he unmasked. He just scared. Then it happened not only with me.

But what makes influence on that changes and when starts this horrible perversions. It looks like that could happen to everyone or already happened? I just didn't notice.

And others: does they live not notice, not disturbed about changes.

Stop.

What I am saying? It's not about curiosity. It is inevitable. Oleksandr becomes a woman because behaves like a woman. I became a man because behave like them. I am always the same.

I do not want to change anything. I never had so much. I could take advantages of it, not suffer from change.

Is it end or is it beginning? Another humans live like that, I also could stand.

I'll stay.

Sudden blackout.

SCENE 39.

Slava is in front of the curtain. She looks at mirror, puts straight tie. She dressed in man's suit. On feet are man's shoes.

Slava: Today I change my place of work. I become a boss. I'll live how I want.

I accepted rules of the game. Success is waiting for me.

Now I look appropriate. Perversion won't catch me in unsuitable appearance. I prepared already.

Now you wait: I am coming.

Ahead.

I have nothing for what I shall turn back.

SCENE 40.

Curtain is open.

The stage is brightly illuminated. On the stage walks, runs, something vividly discuss men in woman's clothing, women dressed emphasis careless in men's

clothing.

Slava: Here I am. Now I am like everyone. And everyone like me.

(Slava takes corner of curtain, enters on stage, closes curtain behind herself).

Perversion took place. Thank to everyone for patience.

C U R T A I N.

(Translate from russian by Kate Aksenova © 2011)

*

Катерина Аксьонова. ПЕРВЕРСІЯ.

П"єса дипломант конкурсу "Коронація Слова 2010"

Дійові особи:

Слава (Квітослава) - грають жінка та чоловік.

Наталя - жінка, секретарка, гарна.

Директор (Євген) - середнього віку, зовнішність не має значення.

Зоряна - співробітниця фірми.

Ігор - співробітник фірми, близького віку зі Славою.

Сусідка - стара жінка з іграшковим механічним песиком, що весь час дзявкає.

Олександр - співробітник, грають чоловік та жінка.

1

На сцені стоїть письмовий стіл. На протилежних кутах стола стоять дві лампи. Перша з абажуром з тканини на одному куті. Друга офісна нецікава на іншому куті.

Двері, диванчик з подушкою зверху.

Дзеркало. Біля нього стоїть СЛАВА. Вдягнена у діловий костюм брючний. Розглядає себе.

СЛАВА: Все гаразд, можна і на роботу.

Завішує дзеркало, йде до столу. Вимикає лампу з абажуром. Вмикає офісну лампу. Проглядає папери.

2

СЛАВА сидить за столом. Входить НАТАЛЯ.

НАТАЛЯ: Доброго ранку. Ви вже на роботі?

СЛАВА(різко): Звичайно, що ти за мене усе зробиш?

НАТАЛЯ: Краще Вас ніхто нічого не знає. Прийшов факс. Нове замовлення, їм потрібні знижки.

СЛАВА: Давай сюди. Знижки, ще нічого не замовили, а вже знижки.

Набридли мені. Вже зараз зрозуміло, що вчасно платити не будуть.

НАТАЛЯ: До речі...

СЛАВА: Що знову?

НАТАЛЯ: Фірма «Армагедоник». Вони вже на два тижні заборгували виплату.

СЛАВА(ледь стримуючи крик): І ти тільки зараз говориш мені про це?
НАТАЛЯ: Я їм дзвонила. Вони сказали, що як тільки в них з'являться гроші, вони нам першим заплатять.

СЛАВА: Геть.

НАТАЛЯ: Що?

СЛАВА: Геть подалі від гріха. Я не знаю що з тобою зроблю. В тебе виходить добре варити каву – займайся цим. І ніколи, повторюю ніколи не лізь в перемовини з клієнтами. Тим більше боржниками. Геть.

НАТАЛЯ(стримуючи сльози): Каву зробити?

СЛАВА: Зроби. І список всіх боржників з контактною інформацією за десять хвилин мені на стіл. Зрозуміло?

НАТАЛЯ: Так.

Наталя виходить.

3

Слава ходить навколо столу – лиха.

СЛАВА: Як так можна працювати, якщо ніхто крім мене не працює.

Входить ДИРЕКТОР.

ДИРЕКТОР: Бачу Слава, вже працюєш. Наталка плаче над кавою.

Робочий день почався.

СЛАВА: Доброго ранку, пане Євгене. Єдине, що вона може робити вправно – це плакати.

ДИРЕКТОР(грайливо): Тут я з тобою категорично не погоджуюсь. Але я прийшов по інше.

СЛАВА: Слухаю.

ДИРЕКТОР: Треба зробити на фірмі певні зміни.

СЛАВА: Які саме?

ДИРЕКТОР: Декого звільнити, когось нового взяти.

СЛАВА: З ким саме проблеми?

ДИРЕКТОР: Психологія - це не моє. Займись цим сама. У даному разі пропоную тобі широкі повноваження.

СЛАВА: Як завжди.

ДИРЕКТОР: Так, як завжди.

Входить Наталя з тацею і двома горнятками.

НАТАЛЯ: Кава.

СЛАВА: На стіл.

НАТАЛЯ: Список боржників.

СЛАВА: Теж на стіл, але не поряд з кавою.

ДИРЕКТОР: Не заважатиму. Наталя, пішли.

СЛАВА: А кава?

ДИРЕКТОР: Наталка ще зробить.

Наталка з Директором виходять, Директор ніби мимоволі бере Наталю за талію.

СЛАВА(проводжає їх поглядом): Курва завжди курва. Тепер наші боржники.

4

Слава ходить навколо столу.

СЛАВА: Як вони мені набридли. Зараз будуть скаржитись, скиглити, хтось навіть буде погрожувати. Але хто це зробить крім мене.

Бере зі столу папери і починає набирати номер.

СЛАВА: Так, це я вас слухаю. З»єднайте мене з директором. Дівчинка, мене не цікавить жодна нарада. Я сказала, нехай візьме слухавку... Чому я так розмовляю? Тому, що це він та ваша фірма винні гроші, а не навпаки. Ти думаєш, він розумний, що вимкнув мобільний. Це йому не допоможе. (раптом переходить на чоловічий голос) І я тобі обіцяю, суд це найприємніше, що його чекатиме. (Слава розгубилась від свого голосу). Протягом години нехай передзвонить, в нього нема іншого виходу.

Слава кладе телефон, хапається за горло.

СЛАВА(говорить пошепки): Захрипла, дійсно. Виконуєш усі цю роботу не шкодуючи себе.

СЛАВА (після певної паузи знову говорить нормально): Нормально, усе нормально. Дрібнота, ці проблеми мене не злякають. Зараз вип.»ю таблетку. В мене немає часу хворіти, бажання теж. Наталя, Наталя.(Кричить знов чоловічим голосом). Наталя. (пошепки) От знову.

5

Не поспішаючи заходить Наталя, під час розмови поволі розправляє на собі одяг.

НАТАЛЯ: Слава, що сталося?

СЛАВА(тихо): Ти зовсім нічого не чуєш?

НАТАЛЯ: Чую, навіть коли ви так тихо кажете.

СЛАВА: От і добре, принеси мені ліки від горла.

НАТАЛЯ: А що сталося?

СЛАВА: Горло болить. Тебе це не стосується.

НАТАЛЯ (здивовано): Що у вас з голосом? Він ніби чоловічий.

СЛАВА (знову тихо): Я ж тобі кажу захрипла. Неси ліки.

НАТАЛЯ: Які ліки?

СЛАВА: Не знаю. Ти принесеш? Чи прагнеш, щоб я взагалі голос втратила?

НАТАЛЯ (з цікавістю): А це можливо?

СЛАВА: Бігом за ліками.

НАТАЛЯ(поблажливо): Добре, добре. Вже йду. А ви поки помовчіть, побережіть себе.

СЛАВА: Йди.

НАТАЛЯ: До речі, там пан Ігор питався, чи можна до вас зайти.

СЛАВА: Я зараз зайнята.

НАТАЛЯ: Але ви ж все одно не можете розмовляти. А йому треба було щось сказати.

СЛАВА: Ти знущаєшся? Йди за ліками. ...Добре, нехай пан Ігор за п»ять хвилин заходить.

Наталя повільно йде зі сцени. Слава поривається її підігнати, але нічого не робить.

СЛАВА: Собі дорожче.

НАТАЛЯ(повертає голову): Ви щось сказали?

СЛАВА: Ні, тобі почулось.

Наталя йде.

6

Слава підходить до дзеркала, піднімає з нього завісу, роздивляється, чи все гаразд. Знову завішує дзеркало. Потім підходить до столу і з заклопотаним виглядом роздивляється папери.

Стукіт в двері, Слава не піднімає голови, посміхається. Знову стукіт, жодної реакції.

Входить ІГОР.

ІГОР: Слава, Слава.

СЛАВА(піднімає голову): Це ти?

ІГОР: Так, я стукав, але ти не почула.

СЛАВА: Можливо, в мене стільки роботи.

ІГОР: Що сталося?

СЛАВА: В нас купа боржників і я цим займаюсь.

ІГОР: Може хтось інший це зробить.

СЛАВА: Ти вважаєш з боржниками може хтось поговорити краще ніж я?

ІГОР(з зітханням): Ні, ти у цьому найкраща.

СЛАВА: Отож бо і воно. Що ти хотів?

ІГОР: Ти про що?

СЛАВА: Ти хотів зі мною поговорити, що сталося?

ІГОР: Нічого, я просто хотів тебе побачити.

СЛАВА: Побачив? Тепер мені треба працювати.

ІГОР: Слава, не треба бути такою.

СЛАВА: Якою?

ІГОР: Заповзятливою.

СЛАВА: Це погано?

ІГОР: Ти змінилась.

СЛАВА: Невже? Мені здається це ти дуже змінився.

Обоє замовкли.

ІГОР: Ти на себе не подібна.

СЛАВА: Я завжди така сама.

ІГОР: Я давно в тебе не був.

СЛАВА: А я і не помітила.

ІГОР: В тебе хтось є?

СЛАВА: Ні.

ІГОР: Як ти можеш так довго жити без цього.

СЛАВА: Завдяки митниці та податковій я не відчуваю відсутності.

ІГОР: В тебе став гумор чорний.

СЛАВА(відверто): В мене життя теж не рожеве з золотими стрічками. (бере себе в руки) Я не про це хотіла говорити.

ІГОР: А про що?

СЛАВА: Два твоїх клієнти перейшли до нашого списку боржників.

ІГОР: Я працюю над цим.

СЛАВА: Невже!? Якби ти менше рахував коли в останнє був в моєму ліжку в тебе б не були такі показники.

ІГОР: Як ти це пов'язуєш?

СЛАВА: Спокійно.

ІГОР(підходить до неї, хоче обійняти): Квітослава.

СЛАВА(відсажується від нього): Ніколи, чуєш ніколи, не називай мене так.

ІГОР: Але це ж твоє ім'я.

СЛАВА: Що з того, називай мене Слава - як усі.

ІГОР: Але ж.

СЛАВА: Йди працюй.

7

Ігор збирається йти, але змінює рішення, і знову підходить до Слави.

ІГОР: Не треба так.

СЛАВА: А як треба?

ІГОР: Як раніше, ти була ніжна, лагідна.

СЛАВА: Ти хочеш сказати, що я тепер жорстока і брутальна.

Входить Наталя.

НАТАЛЯ: Ось ліки. Вибачте, я не вчасно.

СЛАВА: Вчасно, давай пігулку.

НАТАЛЯ: В аптеці сказали, що треба водою запивати.

СЛАВА: Тоді чого стоїш? Принеси води.

Наталя йде.

ІГОР: Тобі погано, ти хвора?

СЛАВА: Жорстокі та брутальні не хворіють. Йди працюй.

ІГОР: Я ж не це мав на увазі.

Наталя заходить зі склянкою води.

НАТАЛЯ: Ось.

Слава бере воду, п'є пігулку.

НАТАЛЯ: Вам вже краще?

СЛАВА: Ти знущаєшся? Йди працюй. Пан Ігор зараз принесе тобі звіт по своїм клієнтам боржникам.

НАТАЛЯ: І що мені з ними робити далі.

СЛАВА: Як завжди, виписати усі координати, ми подаємо позов до суду.

ІГОР: Але ж вони затримали виплату на тиждень.

СЛАВА: А ти гарантуєш, що вони до кінця робочого дня переведуть нам на рахунок ці гроші.

ІГОР: Ні.

СЛАВА: Наталя, готуй позов до суду. Доволі балаканини. Працюйте.

Ігор та Наталя похапцем виходять. Слава тримається за горло.

СЛАВА: Коли ця пігулка вже подіє.

Затемнення.

8

Слава, перекладає папери з місця на місце. Дивиться на годинник.

СЛАВА(говорить чоловічим голосом, але не помічає цього): Боже скільки то вже часу. Наталя! Наталя! Геть забула, вона ж приходила і казала щось про кінець робочого дня. Тільки я одна тут працюю. Треба додому.

Слава вимикає офісну лампу. Важкою чоловічою ходою обходить навколо стіл і важко, поволі йде в глибину сцени по напрямку дивану.

Підходить до світла як від ліхтаря, з темряви виходить стара жінка.

СТАРА ЖІНКА з іграшковим песиком, що весь час дзвякає.

СЛАВА: Добрий вечір.

Стара жінка відсахується від неї, бере песика на руки.

СТАРА ЖІНКА: Берта, до мене. На вулиці зараз небезпечно.

Стара жінка зникає у темряві.

СЛАВА: Зовсім стара збожеволіла. Сусідів не впізнає.

Слава доходить до дивана і лягає на нього вдягнена.

СЛАВА: Як я втомилась.

Завіса.

9

Слава поволі піднімається з дивана.

СЛАВА: Знову ранок. Як в мене голова болить. Не роздягнулась. Якби інші працювали так, як я. Горло. (Хапається за горло, прислухається до себе). Здається все сьогодні гаразд. Невже ліки, які мені принесла Наталя подіяли. Думаю, це вона випадково.

Слава підходить до дзеркала, відкриває його. Розглядає себе.

СЛАВА: Змучилась. (дивиться на годинник).Знову не встигну поснідати. Підходить до столу, вмикає офісну лампу.

СЛАВА: Наталя, кави.

10

Входить Наталя з тацею і філіжанкою.

НАТАЛЯ: Доброго ранку, як себе почуваете?

СЛАВА: Доброго ранку, як на диво чудово. Твої ліки подіяли.

НАТАЛЯ: Якщо треба, в мене ще є. Ви ж зовсім не шкодуєте себе. З ранку до вечора на роботі.

СЛАВА: А чого мені себе шкодувати, якщо інші мене не шкодують.

НАТАЛЯ: Це не так.

СЛАВА: Ти ще скажи, як колектив мене любить і жити без мене не може.

НАТАЛЯ: Чому ви не вірите в щирість людських почуттів?

СЛАВА: Вірю, саме тому скажи усім, що в нас будуть скорочення і я хочу поговорити з кожним. От тобі і будуть щирі людські почуття.

НАТАЛЯ: Це правда?

СЛАВА: Що саме?

НАТАЛЯ: Про скорочення.

СЛАВА: Так.

НАТАЛЯ: Але ж...

СЛАВА: А ти чого на мене так дивишся? Поки директор задоволений тобою, ти будеш на місці. І твоє становище від мене не залежить.

НАТАЛЯ: До чого тут це.

СЛАВА: До того, це я тут не до чого. Щось я розбазікалась з тобою.

НАТАЛЯ: Жінкам є завжди про що потеревеніти.

СЛАВА: І за розмовами жодної роботи не зроблено. Йди працюй, і не забудь викликати до мене працівників.

НАТАЛЯ: Кого покликати першим?

СЛАВА: Мені все одно, головне щоб швидше, мені ще в банк треба. Наталя йде.

11

СЛАВА(ніби сама до себе): Кого ж звільнити? Того, хто мені не до вподоби, чи директорові. Чи обрати людину, яка нам обом не подобається. Якщо я звільню ворога директора, я втрачу свого споборника. Мені це не подобається. Може, тоді варіант: один до одного. Так буде краще, коли не вийде звільнити своїх ворогів. Кажуть – маленька спільнота, маленькі інтриги. Цілком не згідна, все залежить

від масштабу особистості.

12

Входить ОЛЕКСАНДР. Слава уважно на нього дивиться. Олександр помітно нервує.

ОЛЕКСАНДР: Доброго дня.

СЛАВА: Вітаю.

ОЛЕКСАНДР: Наталя сказала...

СЛАВА: Що саме?

ОЛЕКСАНДР: Ви хотіли мене бачити.

СЛАВА: Так. Сідай, що тулишся при вході як молода біля припічка.

Олександр сідає навпроти Слави.

ОЛЕКСАНДР: Що сталося?

СЛАВА: Ти це мене запитуєш. А сам не здогадуєшся, чому з тобою першим розмовляю, з претендентів на звільнення.

ОЛЕКСАНДР: Чому з першим? Наталя сказала, що це не має значення. Це просто співпало.

СЛАВА: Та невже. (встає, сідає на краєчок столу поряд зі стільцем Олександра). Просто співпало, саме тому вона пішла до тебе першого.

ОЛЕКСАНДР: Я працюю дуже добре, чим ви не задоволені?

СЛАВА: Ти собі віриш? Ти подивись на свої показники. Скільки в тебе боржників, скільки контрактів так і не були підписані.

ОЛЕКСАНДР: В кожного може бути невдалий тиждень. Я працюю дуже багато.

СЛАВА: Невже? А хто приходить в нас на роботу першим і йде останнім?

ОЛЕКСАНДР: Не знаю.

СЛАВА: Звичайно, бо це не ти. А я. І мені не подобаються твої показники. Он подивись на роботу Зоряни. Контрактик до контракту.

Все гаразд, єдиний раз борг був від клієнта - затримка виплати на тиждень. А ти, ти ж повинен краще працювати. В чоловіків ніби комерційна риса сильніша. Хоча, по тобі не скажеш.

ОЛЕКСАНДР: Зоряна, їй звичайно легше, я б теж так міг, якби...

СЛАВА(встала зі столу, нахилилась над Олександром): Договорюй.

ОЛЕКСАНДР: Ви про що?

СЛАВА: Чому Зоряні легше?

ОЛЕКСАНДР: Це я так.

СЛАВА: Нічого не знаєш добре. Крім того, що ти погано працюєш, ти ще як чоловік не можеш відповідати за свої слова. Нам такі працівники не потрібні. (повертається до нього спиною). Я потім повідомлю своє остаточне рішення, можеш йти на своє робоче місце.

ОЛЕКСАНДР(підхоплюється з місця): Ти думаєш, тобі це так минеться.

СЛАВА (різко розвертається, прямо дивиться на Олександра): А що ти мені зробиш?

ОЛЕКСАНДР: Я не дозволю так зі мною поводитись!

СЛАВА: Ти диви, наша ганчірка згадала про свою гідність.

ОЛЕКСАНДР: Я не ганчірка.

СЛАВА: Чому тоді не поводиш себе по-чоловічому?

ОЛЕКСАНДР(важко сідає на стілець): Добре, я розповім усе, що знаю.

Тільки ви повинні гарантувати, що Зоряна не дізнається, що усе я розповів.

СЛАВА: Я тобі нічого обіцяти не буду, тим більше гарантувати. Говориш чи ні, а вказувати мені, що робити, я нікому не дозволю.

ОЛЕКСАНДР: Добре.

13

СЛАВА(кричить): Наталя!

НАТАЛЯ(за сценою): Що?

СЛАВА: Коли пан Олександр піде, нехай до мене заїде пані Зоряна.

НАТАЛЯ: Як скажете.

ОЛЕКСАНДР: Навіщо це?

СЛАВА: Невже ти думаєш, що я не перевірю твою правду.

ОЛЕКСАНДР: І що?

СЛАВА: Тоді чого відкладати. Я слухаю. Чи насправді немає про що говорити?

ОЛЕКСАНДР: Є. Ви коли-небудь розмовляли з клієнтами Зоряни?

СЛАВА(трохи замислившись): Ні, не було потреби. Але всі документи я бачила, там все гаразд.

ОЛЕКСАНДР: А вас не дивувала стабільність контрактів?

СЛАВА: Чому мене повинна турбувати хороша робота.

ОЛЕКСАНДР: Ви знаєте, що чоловік Зоряни працює в комерційному банку.

СЛАВА: Знаю, якщо треба - ми там проводимо необхідні комерційні операції. Що з того?

ОЛЕКСАНДР: Не здогадуєтесь.

СЛАВА: Ти хочеш сказати, що він примусово знімає з їх рахунків гроші і переводить до нас.

ОЛЕКСАНДР: Зовсім не туди.

СЛАВА: Я терпляча людина, але не настільки.

ОЛЕКСАНДР: Він є співзасновником більшості фірм, з якими працює Зоряна.

СЛАВА: Це неможливо.

ОЛЕКСАНДР: Цілком можливо.

СЛАВА: Докази.

ОЛЕКСАНДР: Якщо треба, я їх знайду.

СЛАВА: Звідки?

ОЛЕКСАНДР: Моя дружина, вона працювала у них в банку деякий час.

СЛАВА: Навіщо це їм.

ОЛЕКСАНДР: Шалений прибуток, при постійного перерахунку туди сюди коштів. Якщо треба, моя дружина все це вам пояснить.

СЛАВА: І чому твоя дружина мовчала?

ОЛЕКСАНДР: Вона хотіла розповісти, але я її зупинив.

СЛАВА: Злякався?

ОЛЕКСАНДР: Ні, дочекався слушної нагоди.

СЛАВА: Всі ці замовлення, цього не існує. (поволі) Але ж продукція закупається. Де продукція?

ОЛЕКСАНДР: Перепродається, але це вже інша схема.

СЛАВА: Добре, йди працювати, мені треба подумати.

ОЛЕКСАНДР: Так що з моїм звільненням.

СЛАВА: Працюй, мені треба подумати що з цим робити.

Олександр майже з посмішкою йде.

14

Слава ходить по сцені одна. Розмовляє чоловічим голосом, але не помічає цього.

СЛАВА: Шмата, що з переляку розповів. Жінка хотіла розповісти. І він ще сміє називати себе чоловіком. Напевно тактовність йому завадила сказати про це раніше. Може й вроджене м'якосердя. Який зиск мені буде з цього? Якщо я його звільню, бо він мені просто огидний. Вийде, що інформація була марною. Скоріше, з його боку так все виглядатиме. Звільню Зоряну, в нас знизяться прибутки. Не буде стабільності.

Сказати Зоряні, що усе знаю. Як вона відреагує – невідомо. Порадити їй закінчити з цим. Може відмовитись. Стати партнером в отриманні прибутків. Так я давно хотіла відремонтувати квартиру, краще робити це на легкі гроші. Вона може розповісти все директорові, тоді роботу втрачу я. Дилема. Добре, подивлюсь, як розмова піде.

15

Входить ЗОРЯНА.

ЗОРЯНА: Доброго дня, Слава. Ти налякала всю фірму. Всі тільки й говорять про можливі звільнення.

СЛАВА: Вітаю, я б швидше назвала це оновленням колективу.

ЗОРЯНА: За рахунок кого?

СЛАВА: Я зараз над цим працюю. Зоряна, я хочу поговорити з твоїми клієнтами.

ЗОРЯНА: В мене немає жодних заборгованостей.

СЛАВА: Знаю, але я б хотіла поспілкуватись зі всією твоєю клієнтурою.

ЗОРЯНА: Я спробую це влаштувати.

СЛАВА: Кави?

ЗОРЯНА: Ні, дякую.

СЛАВА: Але як добре, що ти так швидко виконала моє прохання.

ЗОРЯНА (не впевнено): Ти про що?

СЛАВА: Ти ж вже прийшла, а у твоїй особі всі твої фірми замовники.

ЗОРЯНА: Що ти верзеш.

СЛАВА: А дійсно - чоловіка твого немає, але ми самі поспілкуємось, чи не так.

ЗОРЯНА: Ти збожеволіла.

СЛАВА: Ні, просто я знаю, що всі ці твої клієнти це просто відмивання грошей.

ЗОРЯНА: Це пусті, нісенітні звинувачення.

СЛАВА: Обійдемося без гарячих сліз праведниці. І доказів у невинності. Мене цікавить тільки одне питання.

ЗОРЯНА(пошепки): Яке?

СЛАВА: Наш директор приймає у цьому активну участь?

Тиша.

СЛАВА: Ти чула моє запитання?

ЗОРЯНА: Так.

СЛАВА: Зоряночка, відповідь.

ЗОРЯНА(рішуче випрямляється): Так.

СЛАВА: Чудово. Давно?

ЗОРЯНА(з відразою): Достатньо.

СЛАВА: Він ініціатором не був, але він дізнався і вам довелося ділитися.

ЗОРЯНА: Так. Але ти як дізналась?

СЛАВА: Скрізь є заздрісники і невдоволені цим життям.

ЗОРЯНА: Значить так, коли тебе ще брати у бізнес, то не буде чого ділити.

СЛАВА: Так ви ще й бідуєте.

ЗОРЯНА: З того часу, як була у тебе вдома, ти ремонт робила?

СЛАВА: Ні. Воно мені треба...

ЗОРЯНА: Дійсно, ремонт ми тобі оплатимо, за нервову ситуацію на роботі.

СЛАВА: Швидка, ділова.

ЗОРЯНА: Так і мусить бути.

СЛАВА: Це ідея чоловіка?

ЗОРЯНА: Ти знущався? Він п»ять років просидів на касі у банку, поки я цим не зайнялась.

СЛАВА: А зараз він?

ЗОРЯНА: Заступник заступника директора.

СЛАВА: Молодець.

ЗОРЯНА: Я цього домоглась.

СЛАВА: Так і я кажу – ти молодець.

ЗОРЯНА: Дякую. Якщо тебе, як керівника мучитимуть сумління, питай одразу в мене. Я сама за себе відповім.

СЛАВА: Спробую не забути.

ЗОРЯНА: От і добре. Когось ще покликати?

СЛАВА: Ні, я зараз їду в банк.

Зоряна виходить.

16

Слава одна.

СЛАВА: Вона вирішить усі проблеми. А чоловік заплете доньці косичку і піде з колежанками теревеніти. Як вона легко взяла ситуацію на себе. Не просила, а вимагала. А ремонт, його коліс жє треба робити. То нехай буде так, як склалося. Чи потрібен нам тепер Олександр? Певно що ні. І директор теж не буде проти позбутись цього плаксія, що забагато знає. Півдня пройшло, а я вже визначилась з першою кандидатурою на звільнення. Чудово, тепер в банк. А потім вже додому. Навіщо сюди повертатись і так це займе безліч часу. Там якраз буде зустріч з боржником. (З усмішкою) Я доведу, хто головний. Він ще в мене буде просити пробачення. Мерзотник, надумав мені погрожувати. Слава вимикає офісну лампу.

17

Слава поволі йде в глибину сцени по напрямку дивану. Підходить до світла від ліхтаря, з темряви виходить стара жінка. Стара Жінка з іграшковим песиком, що весь час дзявкає.

СЛАВА: Добрий вечір.

СТАРА ЖІНКА: До кого ти весь час ходиш, ввічливий чоловіче.

СЛАВА: Чоловіче? Це я Слава.

СТАРА ЖІНКА (схвально): До Слави. Вона гарна жінка. Пішли Берта, тобі нема чого боятись.

СЛАВА(чоловічим голосом): Зовсім стару маразм змінив. Мене

переплутала з чоловіком. Напевно, я дуже втомилась.

Слава підходить до дзеркала. Знімає з нього завісу. Роздивляється на себе.

СЛАВА: Це неможливо, хто це.

Повертається навкруги, це чоловік.

СЛАВА: Я чоловік, це неможливо. Це від ліків. Я себе не впізнаю. Я не чоловік.

Слава падає як підкошена.

Завіса.

18

Слава на підлозі поволі починає рухатись.

СЛАВА: Боже, що сталося, я впала. Голова, як болить.

Піднімає голову, дивиться на дзеркало.

СЛАВА: Що сталося? Зараз, я згадаю.

Сідає на підлозі, береться руками за голову.

СЛАВА: Вчора чи сьогодні (дивиться на годинник). Точно, вчора, був важкий день. Олександр, Зоряна, велика сварка в банку. Це я усе добре пам'ятаю. Що далі? Я пішла додому. Далі? Сусідка. Точно вона мені щось сказала. (пауза) Вона мене назвала чоловіком. Божевільна. Я образилась і прийшла додому. Чому я на підлозі?

Слава крутить головою навколо себе, обмацує підлогу, ніби шукає що їй завадило.

СЛАВА: Дзеркало. Точно, я там щось побачила. (з жахом) Ні.

Обмацує себе, встає на ноги з острахом, не розплющуючи очей стає перед дзеркалом. Відкриває очі.

СЛАВА(полегшено зітхає): Примарилось. Напевно, наснилось. Але я ж впала на підлогу. Це просто від втоми, зі мною все гаразд. Інакше й бути не може.

Слава вмикає лампу з абажуром.

СЛАВА: А може мені взагалі не йти на роботу. (розстібає гудзики на піджаку). Скажу, що в мене температура. Я ж можу захворіти. Я ж людина. Втомилась, застудилась.

Бере телефон, набирає номер.

СЛАВА: Наталя, так це я. Так це мій голос, мені стало гірше. Так, на роботу сьогодні не прийду. Ні, не треба приходити. Так, я вже лікаря викликала, чекаю. Так, усі папери завтра. Думаю, завтра буде легше. Так, ходить застуда. Я зателефоную.

Кладе телефон на місце.

СЛАВА: Все тут вирішено. Це було ввечері. Значить, світло було поганим. Сьогодні цілий день буде горіти світло.

Сцена яскраво освітлюється.

СЛАВА: Так краще, цього більше не повториться. Ніколи цього більше не буде. Сьогодні ще приберу в хаті. Помрію про ремонт, все буде добре. Цього більше не буде.

З острахом підходить до дзеркала, заспокоївшись, крутиться навколо нього.

СЛАВА: Я жінка. Жінка. Жінка.

19

Слава порпається за диваном. Витягає якісь квіти.

СЛАВА: А це що за жах. Брудні, пожухлі. Звідки вони в мене взагалі? Струшує квіти. Вони розпадаються.

СЛАВА: Згадала, це Ігор мені приніс. Коли це було, а я в вазу не поставила. Дійсно, через такі дрібниці мені і здається що завгодно. Завтра обов'язково куплю свіжі квіти і поставлю у воду. Я буду дуже жіночна.

Сідає на диван.

СЛАВА: Тільки в мене жодної нової сукні. В банк в ній не підеш і на роботі не так сприйматимуть. Розберусь і з цим. Може подзвонити Ігореві, нехай прийде.

Іде до телефону.

СЛАВА: Стоп, ні. Він знає, що я захворіла, мене немає на роботі. І навіть не поцікавився, не подзвонив, що зі мною. А казав, що сумує. А я, дурепа, вірила. Зараз, напевно, залицяється до Наталі. А я тут одна, нікому не потрібна.

Підходить до дзеркала.

СЛАВА: Красива та засмучена, але жінка. Щоб ви там не казали вночі. Боже, як я змудилась вдома. Завтра треба обов'язково йти на роботу. Тут так сумно.

20

Слава вмикає офісну лампу.

СЛАВА: Як добре на роботі, вчора ввечері нічого не сталося, я весь час дивилась у дзеркало. Це від перевтоми. З кожним може трапитись. Наталя!

Входить Наталя з паперами.

НАТАЛЯ: Вам вже краще?

СЛАВА: Так, дякую. Не люблю хворіти.

НАТАЛЯ: Що сказав лікар?

СЛАВА: Застуда з перевтомою. Але зараз мені набагато краще. Що у нас сьогодні.

НАТАЛЯ: Вчора Олександр жакливо посварився з директором.

СЛАВА: Що?

НАТАЛЯ: Він вимагав більшої зарплати і поваги, як до працівника.

СЛАВА: Він що вибив гроші з боржників?

НАТАЛЯ: Звичайно ні.

СЛАВА: І що зробив наш поважний директор?

НАТАЛЯ: Звільнив його до бісової матері.

СЛАВА: Що ти говориш?

НАТАЛЯ: В цьому випадку я цитувала.

СЛАВА: Що було потім?

НАТАЛЯ: Олександр притягнув в кабінет до директора Зоряну і вони сварились втрюх.

СЛАВА: Цікаво в вас без мене. Чим закінчилось?

НАТАЛЯ(з сумом): Директор залишив Олександра. Зоряна все владнала.

СЛАВА: До чого тут вона?

НАТАЛЯ: Не знаю. Може ви щось знаєте?

СЛАВА: Звідки? Як директор все це пояснив?

НАТАЛЯ: Сказав, що Олександр повів себе по чоловічому і відповів за свої слова.

СЛАВА: Тоді все, як і було.
НАТАЛЯ: Загалом так.
СЛАВА: От і добре. Працюємо як завжди.
НАТАЛЯ: Пан Ігор...
СЛАВА(роздратовано): Що пан Ігор?
НАТАЛЯ: Він хоче поговорити з вами.
СЛАВА: Добре, за десять хвилин.
НАТАЛЯ: Як скажете.
Наталя виходить.

21

Слава одна.
СЛАВА: Домовились без мене, тепер головне, щоб серед цих дружніх стосунків я не виявилась зайвою. Ремонт мені не світить, це зрозуміло. Нічого, роботу я знайду. Я чудовий організатор і мені давно вже пропонували інші місця. Ти диви, знайшли спільну мову. Хоча шантажист та аферист по суті повинні знайти спільну мову.

22

Входить Ігор.
ІГОР: Вітаю, як ти себе почуваєш?
СЛАВА: Доброго дня, пане Ігорю. Дякую, мені вже набагато краще.
ІГОР: Що сталося?
СЛАВА: Нічого, все гаразд. Звідки такі питання?
ІГОР: Я щось зробив не так?
СЛАВА: Ні, чому. Як можна зробити не так, коли нічого не робиться.
ІГОР: Я тебе не розумію.
СЛАВА: Ти навіть не похвилювався вчора, що зі мною. А сьогодні зображаєш турботу. Мені на показ нічого не треба.
ІГОР: Я хвилювався за тебе вчора.
СЛАВА: Я цього не помітила.
ІГОР: Я підходив до Наталі. Я дуже здивувався, що тебе не було. Я спитав в неї де ти, а вона сказала, що ти трохи захворіла.
СЛАВА: І що далі?
ІГОР: Нічого.
СЛАВА: Отож бо і воно.
ІГОР: Я спитав Наталю, може тобі щось треба, вона сказала в тебе все є. І ти просила не турбуватись.
СЛАВА: Як в тебе все легко, все спитав, про все дізнався. Я сказала, щоб Наталя не приходила. Про тебе мови не було.
ІГОР: Я знаю.
СЛАВА: Чому ж тоді ти сам не прийшов, я вже не кажу про те, щоб подзвонити.
ІГОР: Я не подумав.
СЛАВА: А знаєш чому?
ІГОР: Ні.
СЛАВА: Тому що тобі насправді – байдуже.
ІГОР: Це не правда.
СЛАВА: Правда, йди працюй. Я зараз не хочу тебе бачити.
ІГОР: Не відштовхуй мене.

СЛАВА: Я тільки констатую факти. Йди, я дуже прошу.

ІГОР: Добре. Але не роби висновків.

Ігор йде.

23

СЛАВА: Я роблю висновки. Якщо ти бовдур, я чим винна. Наталя!

Входить Наталя.

НАТАЛЯ: Слухаю.

СЛАВА: Наталя, я сьогодні ввечері йду на день народження.

НАТАЛЯ: Купити подарунок?

СЛАВА: Ні, замовити квіти. Гарний, великий букет.

НАТАЛЯ: Дорогий.

СЛАВА: Так.

НАТАЛЯ: Який?

СЛАВА: Як для себе.

НАТАЛЯ: Зрозуміло, за годину все буде.

СЛАВА: Дякую.

Наталя виходить.

СЛАВА: Я сама собі зроблю свято. Від інших не дочекаєшся.

24

Наталя заходить з двома величезними букетами.

НАТАЛЯ: А ось і я.

СЛАВА: Клади на стіл.

НАТАЛЯ: Гарні?

СЛАВА: Так. А навіщо ж два.

НАТАЛЯ: Я замовила один, а інший вам прислав ваш таємничий шанувальник. Це чудово.

СЛАВА: Це жахливо.

НАТАЛЯ: Але ж чому?

СЛАВА: Якби цей таємний шанувальник був трохи розумнішим, то прислав би квіти раніше і мені б не довелось витратити шалені гроші на букет.

НАТАЛЯ: Ваша правда. Але гарно.

СЛАВА: Так, дякую. Можеш йти.

НАТАЛЯ(хоче щось сказати, але не наважується): Тут ще дещо.

СЛАВА: Третій й букет за дверима.

НАТАЛЯ: Не зовсім.

СЛАВА: Почала, говори.

НАТАЛЯ: Нам дзвонили з фірми «Армагедоніс».

СЛАВА: Так, у мене зустріч з їх директором за годину.

НАТАЛЯ: Він не прийде.

СЛАВА: Як не прийде, я розмовляла з ним о третій. Нагадала, що в його інтересах прийти. Які знову вигадки.

НАТАЛЯ: Він не прийде, він в лікарні, з серцевим нападом. Лікарі сказали, що прогнози не втішні.

СЛАВА: Дякую, дякую, що сказала. Тримай мене в курсі. Бери ось букет – пішли з вибаченням від мене в лікарню і з побажаннями швидкого одужання. Ти сама знаєш, що треба писати. Я сьогодні піду додому раніше. Втомилась, погано мені.

НАТАЛІЯ: А вам же ще на день народження.

СЛАВА: Так, все невчасно.

Наталя бере букет і йде.

Слава бере квіти і вимикає офісну лампу.

Затемнення.

25

Вмикається лампа з абажуром це вже чоловік з квітами. Кладе квіти на стіл. Підходить до дзеркала, відсахується, але потім вдивляється в нове обличчя.

СЛАВА: Не допомогло. Живих квітів тут недостатньо.

Завіса.

26

Слава сидить на дивані. Це жінка, вона сидить дуже незручно. Поволі прокидається.

СЛАВА: Ось вже і ранок. (Обмацує себе, підходить до дзеркала). Знов жінка. Невже, я все таки знов прогавила це. І кава не допомогла. Коли б я знала годину чи хвилину. Чи може це тоді, коли я втомлена стуляю очі. Що далі, що мені робити. На роботі, напевно, зовсім не помічають змін. Чи помічають і мовчать? Може я щось роблю, десь проходжу. Напевно, я божеволію. (помовчавши) Божевілля не божевілля, може в мене роздвоєння особистості? Не думаю, я чітко себе відчуваю всередині, в свідомості так само. В мене з тілом проблема. В мене змінюється зовнішня стать. Якесь статеве збочення. Перверсія. На цьому досить. Тепер мені і далі треба жити. А з цим я раду дам. Я жінка та останнім часом трохи чоловік. Виходить, я сильніша. Мої вороги отримують від двох.

Слава вмикає на столі офісну лампу.

27

Входить Зоряна.

ЗОРЯНА: Добрий день, погано виглядаєш.

СЛАВА: Дякую. Що сталося?

ЗОРЯНА: Нічого, не треба так вороже.

СЛАВА: Я нормально.

ЗОРЯНА: Добре, не має значення. В мене завтра день народження.

СЛАВА: Вітаю.

ЗОРЯНА: Наперед не вітають, але дякую. Завтра мене не буде, тож я святкую сьогодні.

СЛАВА: Добре, а подарунок.

ЗОРЯНА: Я Наталку попередила. Вона вже все виправила.

СЛАВА: Святкування сьогодні?

ЗОРЯНА: Так, після роботи.

СЛАВА: А я...

ЗОРЯНА: Не приймаю відмовок і не ображайся, я розумію, що ти на мене сердишся.

СЛАВА: Я, чого?

ЗОРЯНА: Через ремонт. Так, цей квартал буде не такий вдалий, як

хотілося б. Але, можливо, для початку тобі вистачить телевізора.

СЛАВА: Телевізор. До чого він тут?

ЗОРЯНА: Так, від нашої фірми. Від мене з директором. За вміння співпрацювати.

СЛАВА: Наперед красно дякую. Але я дійсно не можу лишитись після роботи.

ЗОРЯНА: Але Ігор теж тут буде.

СЛАВА: І що з того?

ЗОРЯНА: Так, це не Ігор. Як його звати, де познайомились? Розповідай.

СЛАВА: В мене безліч справ.

ЗОРЯНА: Ніяких відмовок, пішли до мене. Зараз буде кавуся. Пішли.

Слава з Зоряною виходять.

28

За сценою чутно шум веселого святкування. Входить нетвердою ходою Слава. Вона твереза, але дуже втомлена.

СЛАВА: Сил моїх більше не має. Котра година. Годинник загубила. А якщо зараз це почнеться. Я взагалі не знаю як це відбувається. Я ж зміни не відчуваю. Їм весело. А мені, мені моторошно. А що буде далі. Будьте більш жіночними, а як жіночністю можна домогтись успіху. Наталка сама жіночність. Варить каву, помічник зам директора. А як була секретаркою, так нею і залишилась. Я всього домоглась сама. І зараз – тепер я так страждаю. За що? Може мені якусь тваринку підібрати. Та на біса вона мені вдома. Добре, я залишаюсь. Що буде, то буде. Хоча, може сьогодні минеться.

Слава сідає на стілець, спиною до глядачів.

Затемнення.

29

Заходить Ігор, він напідпитку, рішучий та меланхолійний. Розмовляє зі Славою, не звертаючи уваги, що вона спиною. Спиною сидить чоловік.

ІГОР: Сховалась від усіх, а я тебе знайшов. Люба.

СЛАВА(чоловічим голосом): Йди геть.

ІГОР: Не піду. Ти завжди мене виганяєш, але я залишусь. Бо я вважаю, що мушу.

СЛАВА: Йди.

ІГОР: Я ж не прошу тебе розмовляти зі мною. Тільки вислухай.

СЛАВА: Заради Бога.

ІГОР: Ти мене уникаєш. Я все розумію. Я тобі набрид. А мені здавалося, що в нас все гаразд. І є якесь майбуття. Але я тебе не влаштовую. Тобі потрібні великі гроші, становище. Я розумію, я теж не святий. В мене з Наталкою було. Але чи це зараз важливо. Я говорю про нас. (тяжко позіхає) Я все знаю, я говорив з Зоряною. В тебе є інший. Але мені це не заважає, якщо тебе влаштовує.

СЛАВА: Замокни.

ІГОР: Я навіть бачив його здаля. З квітами, в той день коли я теж подарував тобі квіти. Ти не думай, я ні на що не розраховував, просто гуляв під вікнами. А потім йде він. І в тебе світло загорілось. Він мені когось нагадує.

Слава встає зі стільця. Це чоловік. Ігор лякається.

ІГОР: Це ти, ти! Що ти тут робиш? Ти Славу чекаєш. Як ти? Я зараз покличу охорону.

СЛАВА: Замокни.

ІГОР: Охорона.

Слава бере зі столу папку і дає Ігорові по голові. Він падає.

Слава нахиляється.

СЛАВА: Дихає. Вибач, але в мене не було вибору. Ти ніколи мене не слухаєш. Я ж одразу сказала – йди геть.

Слава виходить.

30

Ігор встає тримається за голову.

ІГОР: Що сталося?(згадує) Чоловік, той чоловік.

Ігор підходить до стільця, розгортає його там пусто.

ІГОР: Це було, чи примарилось. А Слава? Напевно, вона пішла додому.

Тоді я з ким розмовляв. Треба буде з нею про це поговорити. Ні, краще не треба. В нас і зараз стосунки – гірше не буває. Вона ще вирішить, що я п»яниця, коли мені таке верзеться.

Ігор йде.

ІГОР(невпевнено): Але когось він мені нагадає.

Ігор виходить.

31

Слава виходить, назустріч їй йде Сусідка з собачкою.

СУСІДКА: Доброго вечора.

СЛАВА: Доброго.

СУСІДКА: Який приємний чоловік, як Славуні нарешті пощастило.

Вихований, не те, що попередній. Вона гарна жінка. Це я вам кажу, вона заслуговує гідного щастя.

СЛАВА: Ні!

СУСІДКА(перелякано): Шановний, що сталося. Берта лякається.

СЛАВА: Все нормально. Просто згадала... Згадав, що Слава мене чекає в кафе, а я додому прийшов.

СУСІДКА: Молодь. (йде геть).

32

Слава тягне барний стілець.

СЛАВА: Напитися, напитися до зелених чортів і може ніколи не прокинутись. Це те, що треба, це вихід. Топитися не хочу, а напитися хочу.

Ставить стілець, сідає.

З іншого боку сцени тягне другий барний стілець жінка, вдягнена в чоловічий костюм та краватку. Ставить свій стілець поряд з Славою. В руці пляшка.

ОЛЕКСАНДР: Ви не допоможете?

СЛАВА: Так.

Слава відкорковує пляшку.

ОЛЕКСАНДР: Дякую. Як вас звати?

СЛАВА: Слава. А тебе?

ОЛЕКСАНДР: Олександр.
СЛАВА: Як?
ОЛЕКСАНДР: Саша. Саша.
СЛАВА: Тоді за знайомство, Саша.
ОЛЕКСАНДР: Так.
СЛАВА: Чого така сумна?
ОЛЕКСАНДР: На роботі все погано, мене ніхто не поважає, ставляться як до жінки.
СЛАВА: Вибач, а як до тебе ставитись, ти на себе подивись.
ОЛЕКСАНДР: А, це, я знаю. Я маю на увазі, що мене не поважають як працівника.
СЛАВА: Може, є за що.
ОЛЕКСАНДР: Я можу і пити.
СЛАВА: Не ображайся. Це я так, просто. В мене враження, що знаю тебе вже давно.
ОЛЕКСАНДР: В мене теж.
СЛАВА: Так що на роботі?
ОЛЕКСАНДР: Все погано, та ще й жінка не поважає.
СЛАВА: Жінка начальник не поважає?
ОЛЕКСАНДР(знітившись): Так, я про це і кажу.
СЛАВА: До речі, яка година, бо годинник десь посіявся.
Олександр показує годинник.
СЛАВА: Дякую, гарний годинник.
ОЛЕКСАНДР: Так, лімітована серія. У місті він один такий.
СЛАВА: Супер. Коханець подарував.
ОЛЕКСАНДР: Не зовсім.
СЛАВА: Чоловік?
ОЛЕКСАНДР(тихо): Майже.
СЛАВА: Зрозуміло. Давно тут буваєш?
ОЛЕКСАНДР: Відтоді, як це почалось – кожного дня.
СЛАВА: Що почалось?
ОЛЕКСАНДР(поспіхом): Проблеми на роботі.
СЛАВА: А як вдома ставляться до цього?
ОЛЕКСАНДР: А в тебе?
СЛАВА: Вдома крім мене нікого немає.
ОЛЕКСАНДР: Добре, в мене теж саме.
СЛАВА: Одна?
ОЛЕКСАНДР: Ні, дома мене теж не помічають і не звертають на мене увагу.
СЛАВА: Вип»ємо ще?
ОЛЕКСАНДР: Залюбки.
СЛАВА: Добре, що тебе зустріла, здається в нас багато спільного.
ОЛЕКСАНДР: Дійсно, я в цьому майже впевнений.
Завіса.

33

Слава ходить навколо столу, щось говорить по телефону. Заходить Ігор, вона йому показує почекати, сама продовжує розмовляти.
СЛАВА: Так, ми вам пішли на поступки. Я усе розумію. Так людина зараз вдома. Слава Богу, що з ним усе гаразд. Я ж не прошу у вас усі гроші разом. Так я вам пропоную надіслати офіційне підтвердження, що

ви не відмовляєтесь сплачувати нам гроші. Так, от і домовились. Чекаю папір до вечора.

ІГОР: Тяжко.

СЛАВА: Не легко. Це тобі не Зоряна.

ІГОР: До чого тут Зоряна.

СЛАВА: Ні до чого, просто в неї таких проблем з клієнтами не має. Ти щось хотів.

ІГОР: Так, тут дещо сталось.

СЛАВА: Коли, що?

ІГОР: Та декілька днів тому, на дні народження Зоряни.

СЛАВА(ніби нічого не сталося): А що було? Я пішла раніше.

ІГОР: Так, я знаю. Я тоді напився.

СЛАВА: І ти мені про це хочеш розповісти.

ІГОР: Не зовсім, мені таке примарилось.

СЛАВА: Я не думаю, що мені буде цікаво слухати про твої марива.

ІГОР: Хто цей чоловік, який до тебе ходить?

СЛАВА: Який чоловік? Ти ж казав, що напився декілька днів тому, а не сьогодні.

ІГОР: Я бачив його біля твого дому і здається в тебе в кабінеті.

СЛАВА: Ти в чомусь взагалі впевнений.

ІГОР: Не дуже.

СЛАВА: Спочатку наведи у себе в голові лад, а потім мені вже голову забивай.

ІГОР: Хто цей чоловік?

СЛАВА: Ніякого чоловіка немає. Є тільки я.

ІГОР: Я тобі не вірю. Так не можна.

Ігор йде.

СЛАВА: Якщо я скажу правду, ти мені теж не повіриш, що з того. Закриває обличчя руками.

34

СЛАВА: Він вірить тільки тому, що бачить. Він не вірить тому, що чує. Я не впевнена, дуже невпевнена чи варто йому розповідати все це. Так. Як я взагалі можу розповісти про те, чого не розумію. Спробую спочатку сама сформулювати.

Я втомилась, я дуже втомилась. Я так прагнула чогось, я не хотіла бути як усі. Як усі жінки, я думала спробувати жити не тільки заради родини. Я мала амбіції, та і зараз їх маю. Я не хочу тільки куховарити та доглядати за дітьми. Я хотіла бути незалежною. Не знала що для цього треба бути самотньою. Я працювала, працювала, я домагалась, я все розуміла, я йшла на крок попереду. От і зараз – директор звичайно власник, навіть Зоряна так вважає. Вона не знає, скільки в мене грошей на рахунок. Навіть, якщо вона дає гроші директору, це все одно не порівняти з моїми прибутками.

Я думала краще залишитись жінкою, так ніби – трохи позаду. Нікому не демонструючи свої успіхи. Так не вийшло, мене ображали, я плакала, а потім ставала сильнішою. Щоразу ставала сильнішою, поки не навчилась завдавати удар у відповідь. Тепер я роблю це бездоганно. Я стала сильнішою і вже від моїх образ люди плачуть. Я хотіла захистити себе, я грала за їхніми правилами. А що отримала? Про мене кажуть – ти не бачиш нічого доброго в людях. Мене бояться, але я отримую

жаданий результат.

І що з того, що я усе зробила. Я кинула думку про родину, я сама можу жити ні від кого не залежачи. (пауза) Ні на кого не розраховуючи. Я стала сильною, я стала успішною і тепер я перетворююсь на чоловіка. (пауза)

Я сказала це вголос. Я перетворююсь на чоловіка. Щодня, щогодини. І мені це починає подобатись. Це жахливо. Я почуваюся спокійніше ввечері, коли йду до дому. На мене не дивляться масним оком чоловіки. Інших жінок я просто не помічаю. Мені так легше, я знов захищена, я сильна. Я невимовно самотня. І ніхто мені не допоможе.

Я нічого не скажу Ігорю, я нічого не скажу нікому. Ніхто нічого не помітить. Якщо до цього часу не помітили.

Я все витримаю, я сильна. Я дуже сильна і дуже... дуже... самотня... Ні, я дуже успішна. Я рівна зі світом чоловіків, бо тепер я теж стала чоловіком.

35

Входить Наталя.

НАТАЛЯ: Слава, ви мене кликали?

СЛАВА: Ні.

НАТАЛЯ: Мені здалось, ви з кимсь розмовляли.

СЛАВА: Ти щось чула?

НАТАЛЯ: Ні.

СЛАВА: Я шукаю переконливі аргументи для клієнтів.

НАТАЛЯ: Ви виглядаєте дуже втомлено.

СЛАВА: Робота кого завгодно змучить.

НАТАЛЯ: Це ви праві, я інколи так втомлююсь, що здається працюю як чоловік.

СЛАВА: Що ти сказала?

НАТАЛЯ: Та нічого, це я звичайно перебільшую. Мені навіть моторошно стає від думки, якби я стала чоловіком. Жах. Ви згодні?

СЛАВА: Так, звичайно. Це навіть уявити неможливо.

НАТАЛЯ: Так добре бути жіночною. Уся ця косметика, магазини, сукні.

СЛАВА: А амбіції, а успіх?

НАТАЛЯ: Які до біса амбіції. Вибачте. Успіх? Я думала директор заради мене розлучиться - де там.

СЛАВА: До чого тут це?

НАТАЛЯ: Я про успіх. У цій фірмі найбільше чоловіків з усіх тих, де я працювала. І що?

СЛАВА: Що?

НАТАЛЯ: Де результат?

СЛАВА: Який?

НАТАЛЯ: Де мій успіх, де мої жіночі амбіції - де весілля.

СЛАВА: Ти про це.

НАТАЛЯ: А про що ще може йти мова?

СЛАВА: Зрозуміло. І з Ігорем в тебе теж нічого не вийшло.

НАТАЛЯ(з подивом): Ви вже знаєте?

СЛАВА: Так, але не бійся, за це ні репресій ні звільнень не буде. Те, що в нас усе погано знають усі, і не ти в цьому винна.

НАТАЛЯ: Боже, яка ви мудра жінка. До речі, чого я прийшла?

СЛАВА: Щось знову сталося.

НАТАЛЯ: Директор знову хоче звільнити Олександра.

СЛАВА: Чому?

НАТАЛЯ: Він подумав, такий працівник не потрібен.

СЛАВА: Знову буде істерика.

НАТАЛЯ: Думаю, що так. Тому директор вирішив, щоб цей конфлікт ви вирішили самі.

СЛАВА: Звідки такі ідеї.

НАТАЛЯ: Ви більш мужньо сприймаєте істерики підлеглих. І з вас не легко вибити співчуття.

СЛАВА: Я що машина?

НАТАЛЯ: Ні, ні. Просто професіонал на своєму місці.

Наталя йде.

36

СЛАВА: Вони довіряють мені чоловічу роботу. Може вже помітили зміни і просто користаються з цього. Ні, напевно що ні. Могли хоча б перелякатись. А все так спокійно, як щодня. (з жахом) Це так я себе поведжу щодня, вони звикли, я звикла, може і раніше я змінювалась, тільки тепер це помітила. Але чому саме зараз. Чому, чому? Може тому (повільно) тому, що не має вороття назад. (з серцем) Не вірю, не може бути. Може ця перверсія тільки від втоми. (пауза) А може ні.

37

Входить Олександр, він злий та засмучений.

ОЛЕКСАНДР: Ви хотіли мене бачити?

СЛАВА: В жодному разі.

Олександр розгубився.

СЛАВА: Не треба так лякатись. Це наш директор чи Наталя запропонували зайти до мене.

ОЛЕКСАНДР: Загалом так. Але ж ми з вами домовлялись.

СЛАВА: Про що?

ОЛЕКСАНДР: Ви мене не звільните, якщо я вам усе розповім.

СЛАВА: Дійсно, було таке. Але ти не повірив у мою обіцянку і пішов шантажувати директора.

ОЛЕКСАНДР: Що за думки?

СЛАВА: Це правда. Зоряна тебе заспокоїла, але потім вони, напевно, щось знову обговорювали з директором. І тепер, не роздумуючи довго можна здогадатись - результат не на твою користь.

ОЛЕКСАНДР: Ви про що?

СЛАВА: Тебе таки звільнять.

ОЛЕКСАНДР: Не може бути.

СЛАВА: Може. І напевно так буде, якщо директор не змінить знову свою думку. Як на мене, швидше б усе це скінчилось, а то витрачається стільки часу на зайве.

ОЛЕКСАНДР: Як ви можете так казати? В вас немає нічого людського.

СЛАВА: Дуже добре. Хоч ти, сама людяність, шантажуєш людей і псуєш мені нерви. До речі, котра то вже година, а то я свій годинник загубила.

Олександр автоматично показує годинник. Слава уважно дивиться, а потім відсахується.

ОЛЕКСАНДР: Щось сталося?

СЛАВА: Годинник!

ОЛЕКСАНДР: Так він унікальний, мені дружина подарувала.

Подобається?

СЛАВА: Я його вже десь бачила.

ОЛЕКСАНДР: Це неможливо. Мені його дружина тільки но подарувала. Я його одягав тільки два рази.

СЛАВА: Куди одягав?

ОЛЕКСАНДР: Сьогодні на роботу.

СЛАВА: А другий раз?

ОЛЕКСАНДР(знітившись): Ми з хлопцями в барі сиділи. Днями, коли дружина його подарувала.

Слава з жахом дивиться на Олександра. Він нічого не розуміє, теж починає нервувати.

ОЛЕКСАНДР: Так що сталося?

СЛАВА: Нічого, просто мені важко звільняти людей, з якими стільки працювала. Директор мене переоцінив, я сентиментальна.

ОЛЕКСАНДР: Ну тоді змініть думку і залиште мене.

СЛАВА: Не я усе вирішую. І тобі нема чого хвилюватись. Якщо дружина робить такі подарунки, вона і роботу знайде. Прощай.

ОЛЕКСАНДР: Ви впевнені?

СЛАВА: Рішення остаточне. Прошу мене більше не затримувати. Хай щастить.

ОЛЕКСАНДР: Ви робите помилку. Прощайте.

Олександр йде.

СЛАВА: Невже зараз помилка має якесь значення.

38

СЛАВА: Це вона, він – Саша. Олександр. Годинник такий самий. Того вечора в барі був він чи вона. Він веде себе як жінка і ввечері ... ввечері стає жінкою. Значить, це відбувається не тільки зі мною. Навіщо я його вигнала? А що мені було робити? Поскаржитись, що зі мною відбувається те саме? Але якщо він не вона? Тоді дуже добре, що змовчала. Він же міг переповісти це усім – усі б реготали та знущались. Та все ж таки, він це вона. Я не можу помилятись, справа не в годиннику. Ці жести, слова, те, як він знітився. Він злякався, що його викрили. Він просто злякався. Значить, це відбувається не тільки зі мною. Але що впливає на ці зміни і коли саме починаються ці жахливі перетворення.

Виходить це може статися з кожним чи вже сталося? Я просто це помітила. А інші, вони живуть не помічаючи, не хвилюючись зі змін. Стоп. Що я верзу. Справа не в цікавості. Це просто неминуче.

Олександр стає жінкою бо поводить як жінка. Я стаю чоловіком, бо саме так себе поведжу. Але я завжди була така.

Я нічого не хочу змінювати, я ніколи не мала стільки, скільки маю зараз. Я можу з цього скористатись, а не мучитись від зміни. Це кінець, чи це початок? Живуть так інші, витримаю й я. Я залишаю все як є. Я залишаюсь.

Раптове затемнення.

39

Слава стоїть біля дзеркала, поправляє краватку. Вдягнена в чоловічий костюм. На ногах чоловічі чоботи. Знаходиться перед завісою.

СЛАВА: Сьогодні я зміню місце роботи. Я стану керівником. Буду жити, як хочу. Я прийняла правила гри, мене чекає успіх. Тепер я виглядаю бездоганно. Перетворення не захопить мене в недоречному вигляді. Я вже приготувався. Тепер ви чекайте, я йду. Вперед, немає заради чого звертати назад.

40

Завіса відкривається. Сцена яскраво освітлена. По сцені ходять, бігають, щось жваво обговорюють чоловіки в жіночих сукнях, жінки вдягнені недбало, підкреслено по чоловічому.

СЛАВА: Ось і я. Тепер як всі. І всі такі як я. (бере завісу і входячи на сцену, закриває її за собою). Перверсія відбулась. Усім дякую за терплячість.

ЗАВІСА.

Грудень 2009

*

Катерина Аксёнова. ПЕРВЕРСИЯ

Диплом конкурса "Коронация Слова 2010"

Авторский перевод с украинского Катерина Аксёнова.

Действующие лица:

Слава (Квитослава) - играют мужчина и женщина.

Наташа - женщина, секретарша, красивая.

Директор (Евгений Николаевич) - среднего возраста, внешность не имеет значения.

Зоряна - сотрудница фирмы.

Игорь - сотрудник фирмы, ровесник Славы.

Соседка - пожилая женщина с игрушечной собачкой, которая всё время тьякает.

Александр - сотрудник, играют мужчина и женщина.

Сцена 1.

На сцене стоит письменный стол. На противоположных углах стола стоят две лампы: на одном с абажуром из ткани; на другом офисная, не интересная.

Дверь, диванчик с подушкой сверху.

Зеркало. Возле него стоит СЛАВА. Одета в деловой брючный костюм. Смотрит на себя.

СЛАВА: Всё в порядке, можно и на работу.

Завешивает зеркало, подходит к столу. Выключает лампу с абажуром. Включает офисную лампу. Просматривает бумаги.

Сцена 2.

СЛАВА сидит за столом. Входит НАТАША.

НАТАША: Доброе утро. Вы уже на работе?

СЛАВА (резко): Конечно, ты что ли за меня всё сделаешь?

НАТАША: Лучше Вас никто ничего не знает. Пришёл факс. Новый заказ, им нужны скидки.

СЛАВА: Давай сюда. Скидки, ещё ничего не заказали, а уже скидки. Надоели мне. Уже сейчас понятно, что вовремя платить не будут.

НАТАША: Кстати...

СЛАВА: Что опять?

НАТАША: Фирма "Армагедоник". Они уже на две недели задолжали выплату.

СЛАВА (с трудом сдерживая крик): И ты только сейчас говоришь мне об этом?

НАТАША: Я им звонила. Они сказали, что как только у них появятся деньги, они нам первым заплатят.

СЛАВА: Вон.

НАТАША: Что?

СЛАВА: Вон, подальше от греха. Я не знаю, что с тобой сделаю. У тебя хорошо получается варить кофе - занимайся этим. И никогда, повторяю, никогда не лезь в переговоры с клиентами. Тем более - с должниками. Вон!

НАТАША (сдерживая слёзы): Кофе сделать?

СЛАВА: Сделай. И список всех должников с контактной информацией через десять минут мне на стол. Понятно?

НАТАША: Да.

Наташа выходит.

Сцена 3.

Слава ходит вокруг стола - злая.

СЛАВА: Как так можно работать, если никто кроме меня не работает.

Входит ДИРЕКТОР.

ДИРЕКТОР: Вижу, Слава, уже работаешь. Наташа плачет над кофе. Рабочий день начался.

СЛАВА: Доброе утро, Евгений Николаевич. Единственное, что у неё хорошо получается - это плакать.

ДИРЕКТОР (игриво): Тут я с тобой категорически не согласен. Но я пришёл по другому поводу.

СЛАВА: Слушаю.

ДИРЕКТОР: Надо сделать на фирме кое-какие изменения.
СЛАВА: Какие именно?
ДИРЕКТОР: Некоторых уволить, кого-то нового взять.
СЛАВА: С кем именно проблемы?
ДИРЕКТОР: Психология - это не моё. Займись этим сама. В данном случае предлагаю тебе широкие полномочия.
СЛАВА: Как всегда.
ДИРЕКТОР: Да, как всегда.
Входит Наташа с подносом и двумя чашками.
НАТАША: Кофе.
СЛАВА: На стол.
НАТАША: Список должников.
СЛАВА: Тоже на стол, но не рядом с кофе.
ДИРЕКТОР: Не буду мешать. Наташа, пошли.
СЛАВА: А кофе?
ДИРЕКТОР: Наташа ещё сделает.
Наташа с Директором выходят. Директор как бы невольно берёт Наташу за талию.
СЛАВА (провожает их взглядом): Курва всегда курва. Теперь наши должники.

Сцена 4.

Слава ходит вокруг стола.
СЛАВА: Как они мне надоели. Сейчас будут жаловаться, скулить, кто-то даже будет угрожать. Но кто это сделает кроме меня!? Берёт со стола бумаги и начинает набирать номер.
СЛАВА: Да, это я вас слушаю. Соедините меня с директором. Девушка, меня не интересует никакое совещание. Я сказала, пусть возьмёт трубку... Почему я так разговариваю? Потому, что это он и ваша фирма должны деньги, а не наоборот. Ты думаешь, он умный, что выключил мобильный. Это ему не поможет. (вдруг переходит на мужской голос) И я тебе обещаю: суд это самое приятное, что его ожидает. (Слава в растерянности от собственного голоса). В течении часа пусть позвонит, у него нет другого выхода.
Слава кладёт телефон, хватается за горло.
СЛАВА (говорит шёпотом): Охрипла, точно. Выполняешь всю эту работу, не жалея себя. (после паузы вновь говорит нормально): Нормально, всё нормально. Мелочи, эти проблемы меня не испугают. Сейчас выпью таблетку. У меня нет времени болеть, желания тоже. Наташа, Наташа. (Кричит снова мужским голосом). Наташа. (шёпотом) Вот опять.

Сцена 5.

Не спеша входит Наташа, во время разговора постепенно поправляет на себе одежду.
НАТАША: Слава, что случилось?
СЛАВА(тихо): Ты совсем ничего не слышишь?
НАТАША: Слышу, даже тогда, когда Вы так тихо говорите.
СЛАВА: Вот и хорошо, принеси мне лекарство от горла.
НАТАША: А что случилось?

СЛАВА: Горло болит. Тебя это не касается.
НАТАША (удивлённо): Что у вас с голосом? Он как мужской.
СЛАВА (опять тихо): Я же тебе говорю - охрипла. Неси лекарство.
НАТАША: Какое лекарство?
СЛАВА: Не знаю. Ты принесёшь? Или добиваешься, чтобы я вообще голос потеряла?
НАТАША (с любопытством): А это возможно?
СЛАВА: Бегом за лекарством.
НАТАША (снисходительно): Хорошо. Хорошо. Уже иду. А Вы пока помолчите, поберегите себя.
СЛАВА: Иди.
НАТАША: Кстати, там Игорь спрашивал, можно ли к Вам зайти.
СЛАВА: Я сейчас занята.
НАТАША: Но Вы же всё равно не можете говорить. А ему надо было что-то сказать.
СЛАВА: Ты издеваешься? Иди за лекарством. ... Хорошо, пусть Игорь через пять минут зайдёт.
Наташа медленно уходит со сцены. Слава порывается её подогнать, но ничего не делает.
СЛАВА: Себе дороже.
НАТАША (поворачивает голову): Вы что-то сказали?
СЛАВА: Нет, тебе послышалось.
Наташа уходит.

Сцена 6.

Слава подходит к зеркалу, поднимает с него занавес, смотрит, всё ли нормально во внешнем виде. Снова завешивает зеркало. Потом подходит к столу и с озабоченным видом просматривает бумаги. Стук в дверь, Слава не поднимает голову, улыбается. Снова стук, никакой реакции.
Входит ИГОРЬ.
ИГОРЬ: Слава, Слава.
СЛАВА (поднимает голову): Это ты?
ИГОРЬ: Да, я стучал, но ты не услышала.
СЛАВА: Возможно, у меня столько работы.
ИГОРЬ: Что случилось?
СЛАВА: У нас много должников и я этим занимаюсь.
ИГОРЬ: Может кто-то другой это сделает.
СЛАВА: Ты считаешь с должниками может кто-то поговорить лучше, чем я?
ИГОРЬ (со вздохом): Нет, ты в этом лучшая.
СЛАВА: То-то и оно. Что ты хотел?
ИГОРЬ: Ты о чём?
СЛАВА: Ты хотел со мной поговорить, что случилось?
ИГОРЬ: Ничего, я просто хотел тебя увидеть.
СЛАВА: Увидел? Теперь мне нужно работать.
ИГОРЬ: Слава, не надо быть такой.
СЛАВА: Какой?
ИГОРЬ: Рьяной.
СЛАВА: Это плохо?
ИГОРЬ: Ты изменилась.

СЛАВА: Неужели? Мне кажется это ты очень изменился.
Оба замолчали.
ИГОРЬ: Ты на себя не похожа.
СЛАВА: Я всегда такая же.
ИГОРЬ: Я давно у тебя не был.
СЛАВА: А я и не заметила.
ИГОРЬ: У тебя кто-то есть?
СЛАВА: Нет.
ИГОРЬ: Как ты можешь так долго жить без этого.
СЛАВА: Благодаря таможене и налоговой я не чувствую отсутствия.
ИГОРЬ: У тебя юмор стал чёрным.
СЛАВА (откровенно): У меня жизнь тоже не розовая с золотыми полосками. (берёт себя в руки) Я не об этом хотела говорить.
ИГОРЬ: А о чём?
СЛАВА: Два твоих клиента перешли в наш список должников.
ИГОРЬ: Я работаю над этим.
СЛАВА: Да ты что!?! Если бы ты меньше считал, когда в последний раз был в моей постели, у тебя были бы другие показатели.
ИГОРЬ: Как ты это связываешь?
СЛАВА: Спокойно.
ИГОРЬ (подходит к ней, хочет обнять): Квитослава.
СЛАВА (шарахается от него): Никогда, слышишь никогда, не называй меня так.
ИГОРЬ: Но это же твоё имя.
СЛАВА: Ну и что, называй меня Слава - как все.
ИГОРЬ: Как же...
СЛАВА: Иди работать.

Сцена 7.

Игорь собирается уходить, но меняет решение и снова подходит к Славе.
ИГОРЬ: Не надо так.
СЛАВА: А как надо?
ИГОРЬ: Как раньше, ты была нежная, ласковая.
СЛАВА: Ты хочешь сказать, что я теперь жёсткая и грубая.
Входит Наташа.
НАТАША: Вот и лекарство. Простите, я не вовремя.
СЛАВА: Вовремя, давай таблетку.
НАТАША: В аптеке сказали, что надо водой запивать.
СЛАВА: Тогда чего стоишь? Принеси воды.
Наташа уходит.
ИГОРЬ: Тебе плохо, ты больна?
СЛАВА: Жёсткие и грубые не болеют. Иди работай.
ИГОРЬ: Я же не это имел в виду.
Наташа заходит со стаканом воды.
НАТАША: Вот.
Слава берёт воду, пьёт таблетку.
НАТАША: Вам уже лучше?
СЛАВА: Ты издеваешься? Иди работай. Сейчас Игорь принесёт тебе отчёт по своим клиентам должникам.
НАТАША: И что мне с ними делать дальше?

СЛАВА: Как всегда, выписать все координаты, мы подаём на них в суд.

ИГОРЬ: Но они же задержали выплату на неделю.

СЛАВА: А ты гарантируешь, что они до конца рабочего дня переведут нам на счёт эти деньги?

ИГОРЬ: Нет.

СЛАВА: Наташа, готовь судебный иск. Хватит раговоров. Работайте.

Игорь и Наташа уходят поспешно. Слава держится за горло.

СЛАВА: Когда эта таблетка уже подействует.

Затемнение.

Сцена 8.

Слава перекладывает бумаги с места на место. Смотрит на часы.

СЛАВА (говорит мужским голосом, но не замечает этого): Боже, сколько уже времени. Наташа! Наташа! Совсем забыла, она же приходила и что-то говорила про конец рабочего дня. Только я одна тут работаю. Пора домой.

Слава выключает офисную лампу. Тяжёлой мужской походкой обходит вокруг стола и тяжело, медленно идёт в глубину сцены по направлению к дивану. Подходит к пятну света, как от фонаря, из темноты выходит пожилая женщина. ПОЖИЛАЯ ЖЕНЩИНА, с игрушечной собачкой, которая всё время тьякает.

СЛАВА: Добрый вечер.

Пожилая женщина шарахается от неё, берёт собачку на руки.

ПОЖИЛАЯ ЖЕНЩИНА: Берта, ко мне. На улице сейчас опасно.

Пожилая женщина исчезает в темноте.

СЛАВА: Совсем старуха сошла с ума. Соседей не узнаёт.

Слава подходит к дивану и ложится на него одетой.

СЛАВА: Как я устала.

Занавес.

Сцена 9.

Слава медленно поднимается с дивана.

СЛАВА: Опять утро. Как у меня голова болит. Не разделась. Если бы другие работали так, как я. Горло. (Хватается за горло, прислушивается к себе). Кажется, сегодня всё нормально. Неужели лекарство, которое мне принесла Наташа, подействовало. Думаю, это она случайно.

Слава подходит к зеркалу, открывает его. Смотрит на себя.

СЛАВА: Измучилась. (смотрит на часы). Опять позавтракать не успею.

Подходит к столу, включает офисную лампу.

СЛАВА: Наташа, кофе.

Сцена 10.

Входит Наташа с подносом и чашкой.

НАТАША: Доброе утро, как себя чувствуете?

СЛАВА: Доброе утро, к моему изумлению - прекрасно. Твоё лекарство подействовало.

НАТАША: Если надо, у меня ещё есть. Вы совсем не бережёте себя. С утра до вечера на работе.

СЛАВА: А чего мне себя беречь, если меня другие не берегут.

НАТАША: Это не так.

СЛАВА: Ты ещё скажи, как коллектив меня любит и жить без меня не может.

НАТАША: Почему Вы не верите в искренность человеческих чувств?

СЛАВА: Верю, именно поэтому скажи всем, что у нас будет сокращение и я хочу поговорить с каждым. Вот тебе и будут искренние человеческие чувства.

НАТАША: Это правда?

СЛАВА: Что именно?

НАТАША: Про сокращение.

СЛАВА: Да.

НАТАША: Но...

СЛАВА: А ты чего так на меня смотришь? Пока директор доволен тобой, ты будешь на месте. И твоё положение от меня не зависит.

НАТАША: При чём здесь это.

СЛАВА: К тому, что я здесь ни при чём. Что-то я разболталась с тобой.

НАТАША: Женщинам есть всегда о чём пошушукаться.

СЛАВА: И за разговорами никакой работы не сделано. Иди работай и не забудь вызвать ко мне сотрудников.

НАТАША: Кого позвать первым?

СЛАВА: Мне всё равно. Главное, чтобы быстрее, мне ещё в банк нужно.

Наташа уходит.

Сцена 11.

СЛАВА (разговаривает вслух с собой): Кого же уволить? Того, кто мне не нравится или директору. Или выбрать человека, который нам обоим не нравится. Если я уволю врага директора, я потеряю своего союзника. Мне это не нравится. Возможно, тогда вариант: Один к одному. Так будет лучше, если не получится уволить своих врагов. Говорят маленький коллектив, маленькие интриги. Совершенно не согласна, всё зависит от масштаба личности.

Сцена 12.

Входит АЛЕКСАНДР. Слава внимательно на него смотрит.

Александр заметно нервничает.

АЛЕКСАНДР: Добрый день.

СЛАВА: Приветствую.

АЛЕКСАНДР: Наташа сказала...

СЛАВА: Что именно?

АЛЕКСАНДР: Вы хотели меня видеть.

СЛАВА: Да. Садись, что стоишь столбом.

Александр садится напротив Славы.

АЛЕКСАНДР: Что случилось?

СЛАВА: Ты меня спрашиваешь. А сам не догадываешься, почему с

тобой первым разговариваю из претендентов на увольнение.

АЛЕКСАНДР: Почему с первым? Наташа сказала, что это не имеет значения. Это просто совпало.

СЛАВА: Да неужели?! (встаёт, садится на краешек стола рядом со стулом Александра). Просто совпало, именно поэтому она пошла к тебе первому.

АЛЕКСАНДР: Я работаю очень хорошо, чем Вы не довольны?

СЛАВА: Ты себе веришь? Ты посмотри на свои показатели. Сколько у тебя должников, сколько контрактов так и не было подписано.

АЛЕКСАНДР: У каждого может быть неудачная неделя. Я работаю очень много.

СЛАВА: Неужели? А кто приходит у нас на работу первым и уходит последним?

АЛЕКСАНДР: Не знаю.

СЛАВА: Конечно, потому что это не ты. А я. И мне не нравятся твои показатели. Посмотри на работу Зоряны. Контрактик к контракту. Всё в порядке, один раз был долг у клиента - задержка выплаты на неделю. А ты, ты же должен лучше работать. У мужчин вроде бы коммерческая черта сильнее. Хотя, по тебе не скажешь.

АЛЕКСАНДР: Зоряна, ей конечно легче, я бы тоже так мог, если...

СЛАВА (встала со стола, наклонилась над Александром):

Договаривай.

АЛЕКСАНДР: Вы о чём?

СЛАВА: Почему Зоряне легче?

АЛЕКСАНДР: Это я так.

СЛАВА: Ничего толком не знаешь. Кроме того, что ты плохо работаешь, ты ещё как мужчина не можешь отвечать за свои слова. Нам такие работники не нужны. (разворачивается к нему спиной). Я потом сообщу своё окончательное решение, можешь идти на своё рабочее место.

АЛЕКСАНДР (вскакивает с места): Ты думаешь, тебе это так сойдёт.

СЛАВА (резко оборачивается, прямо смотрит на Александра): А что ты мне сделаешь?

АЛЕКСАНДР: Я не позволю так со мной обращаться!

СЛАВА: Ты посмотри, наша тряпка вспомнила про своё достоинство.

АЛЕКСАНДР: Я не тряпка.

СЛАВА: Почему тогда не ведешь себя по-мужски?

АЛЕКСАНДР (тяжело садится на стул): Хорошо, я расскажу всё, что знаю. Только Вы должны гарантировать, что Зоряна не узнает, что я всё рассказал.

СЛАВА: Я тебе ничего обещать не буду, тем более - гарантировать. Говоришь или нет, а указывать мне, что делать, я никому не позволю.

АЛЕКСАНДР: Хорошо.

Сцена 13.

СЛАВА (кричит): Наташа!

НАТАША (за сценой): Что?

СЛАВА: Когда Александр Михайлович уйдёт, пусть ко мне зайдёт Зоряна Ивановна.

НАТАША: Как скажете.

АЛЕКСАНДР: Зачем это?

СЛАВА: Неужели ты думаешь, что я не проверю твою правду.

АЛЕКСАНДР: И что?

СЛАВА: Тогда зачем откладывать. Я слушаю. Или на самом деле не о чем говорить?

АЛЕКСАНДР: Есть. Вы когда-нибудь разговаривали с клиентами Зоряны?

СЛАВА (немного подумав): Нет, не было необходимости. Но все документы я видела. Там всё в порядке.

АЛЕКСАНДР: А Вас не удивляла стабильность контрактов?

СЛАВА: Почему меня должна волновать хорошая работа.

АЛЕКСАНДР: Вы знаете, что муж Зоряны работает в коммерческом банке.

СЛАВА: Знаю, если надо - мы там проводим необходимые коммерческие операции. Что с того?

АЛЕКСАНДР: Не догадываетесь.

СЛАВА: Ты хочешь сказать, что он принудительно снимает с их счетов деньги и переводит к нам.

АЛЕКСАНДР: Совсем не то.

СЛАВА: Я терпелива, но не настолько.

АЛЕКСАНДР: Он соучредитель большинства фирм, с которыми работает Зоряна.

СЛАВА: Это невозможно.

АЛЕКСАНДР: Вполне возможно.

СЛАВА: Доказательства.

АЛЕКСАНДР: Если надо, я их найду.

СЛАВА: Откуда?

АЛЕКСАНДР: Моя жена, она работала у них в банке некоторое время.

СЛАВА: Зачем им это.

АЛЕКСАНДР: Огромная прибыль, при постоянной перегонке туда сюда денег. Если надо, моя жена всё это Вам объяснит.

СЛАВА: Почему твоя жена молчала?

АЛЕКСАНДР: Она хотела рассказать, но я её остановил.

СЛАВА: Испугался?

АЛЕКСАНДР: Нет, дождался подходящего момента.

СЛАВА: Все эти заказы, этого не существует. (медленно) Но продукция же закупается. Где продукция?

АЛЕКСАНДР: Перепродаётся, но это уже другая схема.

СЛАВА: Хорошо, иди работать, мне надо подумать.

АЛЕКСАНДР: Так что с моим увольнением?

СЛАВА: Работай, мне надо подумать, что с этим делать.

Александр почти улыбаясь уходит.

Сцена 14.

Слава ходит по сцене одна. Разговаривает мужским голосом, но не замечает этого.

СЛАВА: Тряпка, что с перепугу рассказал. Жена хотела рассказать. И он ещё смеет называть себя мужчиной. Наверное, тактичность помешала ему рассказать об этом раньше. Может и врождённое

мягкосердие. Какая мне от этого будет выгода? Если я его уволю, потому что мне он просто противен. Получится, что информация была напрасной. Скорее всего, с его точки зрения, так и будет выглядеть. Уволю Зоряну, у нас снизится прибыль. Не будет стабильности. Сказать Зоряне, что всё знаю. Как она отреагирует - неизвестно. Посоветовать ей закончить с этим. Может отказаться. Стать партнёром в получении прибыли. Да, я давно хотела отремонтировать квартиру, лучше это делать на лёгкие деньги. Она может рассказать всё директору, тогда работу потеряю я. Дилемма. Хорошо, посмотрю, как пойдёт разговор.

Сцена 15.

Входит ЗОРЯНА.

ЗОРЯНА: Добрый день, Слава. Ты напугала всю фирму. Все только и говорят про возможные увольнения.

СЛАВА: Привет, я бы скорее назвала это обновлением коллектива.

ЗОРЯНА: За чей счёт?

СЛАВА: Я сейчас над этим работаю. Зоряна, я хочу поговорить с твоими клиентами.

ЗОРЯНА: У меня нет никаких долгов.

СЛАВА: Знаю, но я бы хотела пообщаться со всей твоей клиентурой.

ЗОРЯНА: Я постараюсь это устроить.

СЛАВА: Кофе?

ЗОРЯНА: Нет, спасибо.

СЛАВА: Как хорошо, что ты так быстро выполнила мою просьбу.

ЗОРЯНА (неуверенно): Ты о чём?

СЛАВА: Ты же уже пришла, а в твоём лице все твои фирмы - заказчики.

ЗОРЯНА: Что ты несёшь.

СЛАВА: Действительно - твоего мужа нет, но мы сами общаемся, правда.

ЗОРЯНА: Ты свихнулась.

СЛАВА: Нет, просто я знаю, что все эти твои клиенты, это просто отмывание денег.

ЗОРЯНА: Это ерунда, пустые обвинения.

СЛАВА: Обойдёмся без горячих слёз праведницы. И доказательств в невиновности. Меня интересует только один вопрос.

ЗОРЯНА (шёпотом): Какой?

СЛАВА: Наш директор принимает в этом активное участие?

Тишина.

СЛАВА: Ты слышала мой вопрос?

ЗОРЯНА: Да.

СЛАВА: Зоряночка, ответ.

ЗОРЯНА (решительно выпрямляется): Да.

СЛАВА: Чудно. Давно?

ЗОРЯНА (с отвращением): Достаточно.

СЛАВА: Инициатором он не был, но он узнал и вам пришлось делиться.

ЗОРЯНА: Да. Но как ты узнала?

СЛАВА: Везде есть завистники и недовольные этой жизнью.

ЗОРЯНА: Значит так, если ещё тебя брать в бизнес, то нечего будет

делить.

СЛАВА: Так вы ещё и бедуете.

ЗОРЯНА: С того времени, как я была у тебя дома, ты ремонт делала?

СЛАВА: Нет. Оно мне надо...

ЗОРЯНА: Точно, ремонт мы тебе оплатим, за нервную обстановку на работе.

СЛАВА: Быстрая, деловая.

ЗОРЯНА: Так и должно быть.

СЛАВА: Это идея мужа?

ЗОРЯНА: Ты издеваешься? Он пять лет просидел на кассе в банке. Пока я этим не занялась.

СЛАВА: А сейчас он?

ЗОРЯНА: Заместитель заместителя директора.

СЛАВА: Молодец.

ЗОРЯНА: Я этого добилась.

СЛАВА: Ну я так и говорю - ты молодец.

ЗОРЯНА: Спасибо. Если тебя, как руководителя, будут мучать сомнения, спрашивай сразу у меня. Я сама за себя отвечаю.

СЛАВА: Постараюсь не забыть.

ЗОРЯНА: Вот и хорошо. Кого-то ещё позвать?

СЛАВА: Нет, я сейчас еду в банк.

Зоряна выходит.

Сцена 16.

Слава одна.

СЛАВА: Она решит все проблемы. А муж заплетёт дочке косичку и пойдёт с подружками сплетничать. Как легко она взяла ситуацию на себя. Не просила, а требовала. А ремонт, его же когда-то надо делать. Тогда пусть будет так, как сложилось. Нужен ли нам теперь Александр? Скорее всего нет. И директор тоже не будет против избавиться от этого нытика, который много знает. Полдня прошло, а я уже определилась с первой кандидатурой на увольнение. Прекрасно, теперь в банк. А потом домой. Зачем сюда возвращаться, и так это займёт уйму времени. Там как раз будет встреча с должником. (С улыбкой). Я докажу, кто главный. Он ещё будет просить у меня прощения. Мерзавец, решил мне угрожать. Слава выключает офисную лампу.

Сцена 17.

Слава медленно идёт в глубь сцены по направлению к дивану. Подходит к свету от фонаря это мужчина, из темноты выходит пожилая женщина. Пожилая Женщина, с игрушечной собачкой, которая всё время тьякает.

СЛАВА: Добрый вечер.

ПОЖИЛАЯ ЖЕНЩИНА: К кому ты всё время ходишь, любезный мужчина.

СЛАВА: Любезный? Мужчина? Это я Слава.

ПОЖИЛАЯ ЖЕНЩИНА (одобрительно): К Славе. Она хорошая женщина. Пошли, Берта, тебе нечего бояться.

СЛАВА (мужским голосом): Совсем старуху маразм изменил. Меня перепутала с мужчиной. Наверное, я очень устала.

Слава подходит к зеркалу. Снимает с него занавес. Смотрит на себя.

СЛАВА: Это невозможно. Кто это.

Поворачивается вокруг, это мужчина.

СЛАВА: Я мужчина, это невозможно. Это от лекарств. Я себя не узнаю. Я не мужчина.

Слава падает, как подкошенная.

Занавес.

Сцена 18.

Слава на полу это женщина, постепенно начинает шевелиться.

СЛАВА: Господи, что случилось, я упала. Голова, как болит.

Поднимает голову, смотрит на зеркало.

СЛАВА: Что случилось? Сейчас, я вспомню.

Садится на полу, берётся руками за голову.

СЛАВА: Вчера или сегодня (смотрит на часы). Точно, вчера, был тяжёлый день. Александр, Зоряна, большой скандал в банке. Это всё я хорошо помню. Что дальше? Я пошла домой. Дальше?

Соседка. Точно она мне что-то сказала. (пауза) Она меня назвала мужчиной. Ненормальная. Я обиделась и пришла домой. Почему я на полу?

Слава крутит головой в разные стороны, ощупывает пол, как будто ищет что ей помешало.

СЛАВА: Зеркало. Точно, я там что-то увидела. (с ужасом) Нет.

Ощупывает себя, встаёт на ноги с испугом, не открывая глаза становится перед зеркалом. Открывает глаза.

СЛАВА (с облегчением вздыхает): Померещилось. Наверное, приснилось. Но я же упала на пол. Это просто от усталости, со мной всё нормально. По другому и быть не может.

Слава включает лампу с абажуром.

СЛАВА: А может мне вообще не идти на работу. (расстёгивает пуговицы на пиджаке). Скажу, что у меня температура. Я же могу заболеть. Я же человек. Устала, простудилась.

Берёт телефон, набирает номер.

СЛАВА: Наташа, да это я. Да, это мой голос, мне стало хуже. Да, на работу сегодня не приду. Нет, не надо приходить. Да, я уже врача вызвала, жду. Да, все бумаги завтра. Думаю, завтра будет легче. Да, ходит простуда. Я позвоню.

Кладёт телефон на место.

СЛАВА: Всё тут решено. Это было вечером. Значит, свет был плохим. Сегодня целый день будет гореть свет.

Сцена ярко освещается.

СЛАВА: Так лучше, это больше не повторится. Никогда больше этого не будет. Сегодня ещё наведу порядок дома. Помечтаю о ремонте, всё будет хорошо. Этого больше не будет.

С опаской подходит к зеркалу, успокоившись, вертится.

СЛАВА: Я женщина. Женщина. Женщина.

Сцена 19.

Слава возится за диваном. Вытаскивает какие-то цветы.

СЛАВА: А это что за ужас. Грязные, увядшие. Откуда они у меня взялись?

Встряхивает цветы. Они рассыпаются.

СЛАВА: Вспомнила, это Игорь мне принёс. Когда это было, а я в вазу не поставила. Конечно, из-за таких мелочей мне и кажется всё что угодно. Завтра обязательно куплю свежие цветы и поставлю в воду. Я буду очень женственная.

Садится на диван.

СЛАВА: Только у меня ни одного нового платья. В банк в нём не пойдёшь и на работе не так воспримут. Разберусь и с этим. Может, позвонить Игорю, пусть придёт.

Идёт к телефону.

СЛАВА: Стоп, нет. Он знает, что я заболела, меня нет на работе. И даже не поинтересовался, не позвонил, что со мной. А говорил, что скучает. А я, дурёха, верила. Сейчас, наверное, флиртует с Наташей. А я здесь одна, никому не нужна.

Подходит к зеркалу.

СЛАВА: Красивая и расстроенная, но женщина. Что бы вы там не говорили ночью. Боже, как я измаялась дома. Завтра надо обязательно идти на работу. Тут так скучно.

Сцена 20.

Слава включает офисную лампу.

СЛАВА: Как хорошо на работе. Вчера вечером ничего не случилось, я всё время смотрела в зеркало. Это от переутомления. С каждым может случиться. Наташа!

Заходит Наташа с бумагами.

НАТАША: Вам уже лучше?

СЛАВА: Да, спасибо. Не люблю болеть.

НАТАША: Что сказал врач?

СЛАВА: Простуда с переутомлением. Но сейчас мне намного лучше. Что у нас сегодня?

НАТАША: Вчера Александр ужасно поругался с директором.

СЛАВА: Что?

НАТАША: Он требовал большей зарплаты и уважения, как к работнику.

СЛАВА: Он что выбил деньги из должников?

НАТАША: Конечно нет.

СЛАВА: И что сделал наш уважаемый директор?

НАТАША: Уволил его к чёртовой матери.

СЛАВА: Что ты говоришь?

НАТАША: В данном случае я цитировала.

СЛАВА: Что было потом?

НАТАША: Александр притащил в кабинет директора Зоряну и они ругались втроём.

СЛАВА: Интересно у вас без меня. Чем закончилось?

НАТАША (с грустью): Директор оставил Александра. Зоряна всё устроила.

СЛАВА: При чём здесь она?

НАТАША: Не знаю. Может Вы что-нибудь знаете?

СЛАВА: Откуда? Как директор всё это объяснил?

НАТАША: Сказал, что Александр повёл себя по-мужски и ответил за свои слова.

СЛАВА: Тогда всё, как и было.

НАТАША: В общем да.

СЛАВА: Вот и хорошо. Работаем, как всегда.

НАТАША: Игорь...

СЛАВА (раздражённо): Что Игорь?

НАТАША: Он хочет поговорить с Вами.

СЛАВА: Хорошо, через десять минут.

НАТАША: Как скажете.

Наташа выходит.

Сцена 21.

Слава одна.

СЛАВА: Договорились без меня, теперь главное, чтобы среди этих дружеских отношений я не оказалась лишней. Ремонт мне не светит, это понятно. Ничего, работу я найду. Я прекрасный организатор и мне уже давно предлагали другие места. Ты смотри, нашли общий язык. Хотя шантажист и аферист по сути должны найти общий язык.

Сцена 22.

Входит Игорь.

ИГОРЬ: Приветствую, как себя чувствуешь?

СЛАВА: Добрый день, господин Игорь. Спасибо, мне уже намного лучше.

ИГОРЬ: Что случилось?

СЛАВА: Ничего, всё нормально. Откуда такие вопросы?

ИГОРЬ: Я что-то сделал не так?

СЛАВА: Нет, почему. Как можно сделать не так, когда ничего не делается.

ИГОРЬ: Я тебя не понимаю.

СЛАВА: Ты даже не побеспокоился вчера, что со мной. А сегодня изображаешь заботу. Мне напояз ничего не нужно.

ИГОРЬ: Я волновался вчера за тебя.

СЛАВА: Я этого не заметила.

ИГОРЬ: Я подходил к Наташе. Я очень удивился, что тебя не было. Я спросил у неё, где ты, и она сказала, что ты немного приболела.

СЛАВА: И что дальше?

ИГОРЬ: Ничего.

СЛАВА: То то и оно.

ИГОРЬ: Я спросил Наташу, может тебе что-то надо, она сказала - у тебя всё есть. И ты просила не беспокоить.

СЛАВА: Как у тебя всё легко: всё спросил, про всё узнал. Я сказала, чтобы Наташа не приходила. О тебе разговора не было.

ИГОРЬ: Я знаю.

СЛАВА: Тогда почему же ты сам не пришёл, я уже не говорю о том, чтобы позвонить.

ИГОРЬ: Я не подумал.
СЛАВА: А знаешь почему?
ИГОРЬ: Нет.
СЛАВА: Потому что на самом деле тебе всё равно.
ИГОРЬ: Это не правда.
СЛАВА: Правда, иди работай. Я сейчас не хочу тебя видеть.
ИГОРЬ: Не отталкивай меня.
СЛАВА: Я только констатирую факты. Иди, я тебя прошу.
ИГОРЬ: Хорошо. Но не делай выводы.
Игорь уходит.

Сцена 23.

СЛАВА: Я делаю выводы. Если ты болван, я чем виновата. Наташа!
Входит Наташа.
НАТАША: Слушаю.
СЛАВА: Наташа, сегодня вечером я иду на день рождения.
НАТАША: Купить подарок?
СЛАВА: Нет, заказать цветы. Красивый, большой букет.
НАТАША: Дорогой.
СЛАВА: Да.
НАТАША: Какой?
СЛАВА: Как для себя.
НАТАША: Понятно, через час всё будет.
СЛАВА: Спасибо.
Наташа выходит.
СЛАВА: Я сама себе сделаю праздник. От других не дождётсяся.

Сцена 24.

Наташа входит с двумя огромными букетами.
НАТАША: А вот и я.
СЛАВА: Положи на стол.
НАТАША: Красивые?
СЛАВА: Да. Но зачем же два.
НАТАША: Я заказала один, а другой Вам прислал Ваш таинственный поклонник. Это прекрасно.
СЛАВА: Это ужасно.
НАТАША: Но почему же?
СЛАВА: Если бы этот таинственный поклонник был немного умнее, то прислал бы цветы раньше и мне бы не пришлось тратить огромные деньги на букет.
НАТАША: Вы правы. Но красиво.
СЛАВА: Да, спасибо. Можешь идти.
НАТАША (хочет что-то сказать, но не решается): Тут ещё кое-что.
СЛАВА: Третий букет за дверью.
НАТАША: Не совсем.
СЛАВА: Начала, говори.
НАТАША: Нам звонили из фирмы "Армагедоник".
СЛАВА: Да, у меня встреча с их директором через час.
НАТАША: Он не придёт.
СЛАВА: Как не придёт, я разговаривала с ним в три. Напомнила,

что в его интересах придти. Какие опять выдумки?

НАТАША: Он не придёт, он в больнице, с сердечным приступом.

Врачи сказали, что прогнозы неутешительные.

СЛАВА: Спасибо, спасибо, что сказала. Держи меня в курсе. Возьми вот букет - пошли с извинениями от меня в больницу и с пожеланиями быстрее выздоровления. Ты сама знаешь, что надо писать. Я сегодня пойду домой раньше. Устала, плохо мне.

НАТАША: Вам же ещё на день рождения.

СЛАВА: Да, всё не вовремя.

Наташа берёт букет и уходит.

Слава берёт цветы и выключает офисную лампу.

Затемнение.

Сцена 25.

Включается лампа с абажуром, это уже мужчина с цветами. Кладёт цветы на стол. Подходит к зеркалу, отшатывается, но потом всматривается в новое лицо.

СЛАВА: Не помогло. Живых цветов тут не достаточно.

Занавес.

Сцена 26.

Слава сидит на диване. Это женщина, она сидит очень неудобно. Медленно просыпается.

СЛАВА: Вот уже и утро. (Ощупывает себя, подходит к зеркалу).

Опять женщина. Неужели я снова пропустила это. И кофе не помогло. Если бы я знала час или минуту. Или может, это тогда, когда я усталая закрываю веки. Что дальше, что мне делать? На работе, наверное, совсем не замечают изменений. Или замечают и молчат? Может я что-то делаю, где-то прохожу. Наверное, я схожу с ума. (помолчав) Сумасшествие не сумасшествие, может у меня раздвоение личности? Не думаю, я чётко ощущаю себя изнутри, в сознании так же. У меня с телом проблема. У меня изменяется внешний пол. Какое-то половое извращение. Перверсия. Этого достаточно. Теперь мне и дальше надо жить. А с этим я справлюсь. Я женщина, но последнее время немного мужчина. Получается, я сильнее. Мои враги получают от двоих.

Слава включает на столе офисную лампу.

Сцена 27.

Входит Зоряна.

ЗОРЯНА: Добрый день, плохо выглядишь.

СЛАВА: Спасибо. Что случилось?

ЗОРЯНА: Ничего, не надо так враждебно.

СЛАВА: Я нормально.

ЗОРЯНА: Ладно, не имеет значения. У меня завтра день рождения.

СЛАВА: Поздравляю.

ЗОРЯНА: Заранее не поздравляют, но спасибо. Завтра меня не будет, так что праздную сегодня.

СЛАВА: Хорошо, а подарок.

ЗОРЯНА: Я Наташу предупредила. Она уже всё исправила.
СЛАВА: Празднуешь сегодня?
ЗОРЯНА: Да, после работы.
СЛАВА: А я...
ЗОРЯНА: Не принимаю отказ и не обижайся, я понимаю, что ты на меня сердишься.
СЛАВА: Я, почему?
ЗОРЯНА: Из-за ремонта. Да, этот квартал будет не такой удачный, как хотелось бы. Но, возможно, для начала тебе хватит телевизора.
СЛАВА: Телевизор. При чём здесь он?
ЗОРЯНА: Так, от нашей фирмы. От меня и директора. За умение сотрудничать.
СЛАВА: Заранее огромное спасибо. Но я действительно не могу остаться после работы.
ЗОРЯНА: Но Игорь тоже тут будет.
СЛАВА: И что с того?
ЗОРЯНА: Так, это не Игорь. Как его зовут, где познакомились? Рассказывай.
СЛАВА: У меня полно дел.
ЗОРЯНА: Никаких отговорок, пошли ко мне. Сейчас будет кофе. Пошли.
Слава с Зоряной выходят.

Сцена 28.

За сценой слышен шум весёлого праздника. Входит нетвёрдым шагом Слава. Она трезвая, но очень уставшая.
СЛАВА: Сил моих больше нет. Который час. Часы потеряла. А если сейчас это начнётся. Я вообще не знаю, как это происходит. Я же изменений не чувствую. Им весело. А мне, мне страшно. Что будет дальше. Будьте более женственными, а как женственностью можно добиться успеха. Наташа сама женственность. Варит кофе, помощник зам директора. А как была секретаршей, так ею и осталась. Я всего добилась сама. И сейчас - теперь я так страдаю. За что? Может какую-то зверушку подобрать. На кой чёрт она мне дома. Хорошо я остаюсь. Что будет, то будет. Хотя, может, сегодня не будет.
Слава садится на стул, спиной к зрителям.
Затемнение.

Сцена 29.

Заходит Игорь, он навеселе, решительный и меланхоличный. Разговаривает со Славой, не обращая внимания, что она спиной. Спиной сидит мужчина.
ИГОРЬ: Спряталась от всех, а я тебя нашёл. Милая.
СЛАВА (мужским голосом): Пошёл вон.
ИГОРЬ: Не пойду. Ты всегда меня выгоняешь, но я останусь. Потому что считаю, что должен.
СЛАВА: Уходи.
ИГОРЬ: Я же не прошу тебя со мной разговаривать. Только послушай.

СЛАВА: Ради Бога.

ИГОРЬ: Ты меня избегаешь. Я всё понимаю. Я тебе надоел. А мне казалось, у нас всё хорошо. И есть какое-то будущее. Но я тебя не устраиваю. Тебе нужны большие деньги, статус. Я понимаю, я тоже не святой. У меня с Наташей было. Но важно ли сейчас это? Я говорю о нас. (тяжело зевает) Я всё знаю, я говорил с Зоряной. У тебя есть другой. Но мне это не мешает, если тебя устраивает.

СЛАВА: Замолчи.

ИГОРЬ: Я даже видел его издалека. С цветами, в тот день когда я тоже подарил тебе цветы. Ты не думай, я ни на что не рассчитывал, просто гулял под окнами. А потом идёт он. И у тебя свет загорелся. Он мне кого-то напоминает.

Слава встаёт со стула. Это мужчина. Игорь пугается.

ИГОРЬ: Это ты, ты! Что ты тут делаешь? Ты Славу ждёшь. Кто ты? Я сейчас позову охрану.

СЛАВА: Замолчи.

ИГОРЬ: Охрана.

Слава берёт со стола папку и бьёт Игоря по голове. Он падает.

Слава наклоняется.

СЛАВА: Дышит. Прости, но у меня не было выбора. Ты никогда меня не слушаешь. Я же сразу сказала - пошёл вон.

Слава выходит.

Сцена 30.

Игорь встаёт, держится за голову.

ИГОРЬ: Что случилось? (вспоминает) Мужчина, тот мужчина.

Игорь подходит к стулу, поворачивает его, там пусто.

ИГОРЬ: Это было или померещилось. А Слава? Наверное, она ушла домой. Тогда с кем я разговаривал. Надо будет с ней об этом поговорить. Нет, лучше не надо. У нас и так отношения - хуже не бывает. Она ещё решит, что я пьяница, если мне такое кажется.

Игорь уходит.

ИГОРЬ (неуверенно): Но кого-то он мне напоминает.

Игорь ушёл.

Сцена 31.

Слава выходит, навстречу ей идёт Соседка с собачкой.

СОСЕДКА: Добрый вечер.

СЛАВА: Добрый.

СОСЕДКА: Какой приятный мужчина, как Славочке наконец повезло. Воспитанный не то, что предыдущий. Она хорошая женщина. Это я вам говорю, она заслуживает достойного счастья.

СЛАВА: Нет!

СОСЕДКА (испуганно): Уважаемый, что случилось. Берта пугается.

СЛАВА: Всё нормально. Просто вспомнила... Вспомнил, что Слава меня ждёт в кафе, а я домой пришёл.

СОСЕДКА: Молодёжь. (уходит).

Сцена 32.

Слава тащит барный стул.

СЛАВА: Напиться, напиться до зелёных чертей и может никогда не проснуться. Это то, что нужно. Это выход. Топиться не хочу, а напиться хочу.

Ставит стул, садится.

С другой стороны сцены тащит второй барный стул женщина, одетая в мужской костюм и галстук. Ставит свой стул рядом со Славой. В руке бутылка.

АЛЕКСАНДР: Вы не поможете?

СЛАВА: Да.

Слава открывает бутылку.

АЛЕКСАНДР: Спасибо. Как Вас зовут?

СЛАВА: Слава. А тебя?

АЛЕКСАНДР: Александр.

СЛАВА: Как?

АЛЕКСАНДР: Саша. Саша.

СЛАВА: Тогда за знакомство, Саша.

АЛЕКСАНДР: Да.

СЛАВА: Почему такая грустная?

АЛЕКСАНДР: На работе всё плохо, меня никто не уважает, относятся как к женщине.

СЛАВА: Прости, а как к тебе относиться, ты на себя посмотри.

АЛЕКСАНДР: А, это, я знаю. Я имею в виду, что меня не уважают как работника.

СЛАВА: Может, есть за что.

АЛЕКСАНДР: Я могу и уйти.

СЛАВА: Не обижайся. Это я так, просто. У меня ощущение, что уже давно знаю тебя.

АЛЕКСАНДР: У меня тоже.

СЛАВА: Так что на работе?

АЛЕКСАНДР: Всё плохо, ещё и жена не уважает.

СЛАВА: Женщина начальник не уважает?

АЛЕКСАНДР (смутившись): Да, я об этом и говорю.

СЛАВА: Кстати, который час, а то часы где-то посеялись.

Александр показывает часы.

СЛАВА: Спасибо, красивые часы.

АЛЕКСАНДР: Да, лимитированная серия. В городе такие одни.

СЛАВА: Супер. Любовник подарил.

АЛЕКСАНДР: Не совсем.

СЛАВА: Муж?

АЛЕКСАНДР (тихо): Почти.

СЛАВА: Понятно. Давно здесь бываешь?

АЛЕКСАНДР: С тех пор, как это началось - каждый день.

СЛАВА: Что началось?

АЛЕКСАНДР (поспешно): Проблемы на работе.

СЛАВА: А как дома относятся к этому?

АЛЕКСАНДР: А у тебя?

СЛАВА: Дома кроме меня никого нет.

АЛЕКСАНДР: Хорошо, у меня тоже самое.

СЛАВА: Одна?

АЛЕКСАНДР: Нет, дома меня тоже не замечают и не обращают на меня внимания.

СЛАВА: Выпьем ещё?

АЛЕКСАНДР: Охотно.

СЛАВА: Хорошо, что тебя встретила. Кажется, у нас много общего.

АЛЕКСАНДР: Точно, я в этом почти уверен.

Занавес.

Сцена 33.

Слава - женщина, ходит вокруг стола, что-то говорит по телефону. Входит Игорь, она ему показывает помолчать, сама продолжает разговаривать.

СЛАВА: Да, мы вам пошли на уступки. Я всё понимаю. Да человек сейчас дома. Слава Богу, что с ним всё в порядке. Я же не прошу у вас все деньги сразу. Да, я вам предлагаю прислать официальное подтверждение, что вы не отказываетесь платить нам деньги. Да, вот и договорились. Жду бумагу до вечера.

ИГОРЬ: Тяжело.

СЛАВА: Не легко. Это тебе не Зоряна.

ИГОРЬ: При чём здесь Зоряна.

СЛАВА: Ни при чём, просто у неё таких проблем с клиентами нет. Ты что-то хотел.

ИГОРЬ: Да, тут кое-что случилось.

СЛАВА: Когда, что?

ИГОРЬ: Да несколько дней назад, на дне рождения Зоряны.

СЛАВА (равнодушно): А что было? Я ушла раньше.

ИГОРЬ: Да, я знаю. Я тогда напился.

СЛАВА: И ты мне об этом хочешь рассказать.

ИГОРЬ: Не совсем, мне такое померещилось.

СЛАВА: Я не думаю, что мне будет интересно слушать про твои видения.

ИГОРЬ: Кто этот мужчина, который к тебе ходит?

СЛАВА: Какой мужчина? Ты же сказал, что напился несколько дней назад, а не сегодня.

ИГОРЬ: Я видел его возле твоего дома и кажется у тебя в кабинете.

СЛАВА: Ты вообще в чём-то уверен?

ИГОРЬ: Не очень.

СЛАВА: Сначала у себя в голове порядок наведи, а потом мне уже голову забивай.

ИГОРЬ: Кто этот мужчина?

СЛАВА: Никакого мужчины нет. Есть только я.

ИГОРЬ: Я тебе не верю. Так нельзя.

Игорь уходит.

СЛАВА: Если я скажу правду, ты мне тоже не поверишь, что из того.

Закрывает лицо руками.

Сцена 34.

СЛАВА: Он верит только тому, что видит. Он не верит тому, что слышит. Я не уверена, очень неуверена стоит ли ему рассказывать всё это. Да. Как я вообще могу рассказать о том, чего не понимаю. Попробую сначала сама сформулировать.

Я устала, я очень устала. Я так хотела чего-то, я не хотела быть как все. Как все женщины, я думала попробовать жить не только ради семьи. У меня были амбиции, да и сейчас есть. Я не хочу только готовить еду и смотреть за детьми. Я хотела быть независимой. Не знала, что для этого надо быть одинокой. Я работала, работала, я добивалась, я всё понимала, я шла на шаг впереди. Вот и сейчас - директор конечно владелец, даже Зоряна так считает. Она не знает, сколько у меня денег на счету. Даже, если она даёт деньги директору, это всё равно не сравнить с моими доходами. Я думала лучше остаться женщиной, так вроде - немного позади. Никому не демонстрируя свои успехи. Так не получилось, меня обижали, я плакала, а потом становилась сильнее. С каждым разом становилась сильнее, пока не научилась наносить удар в ответ. Теперь я делаю это безупречно. Я стала сильной и уже от моих обид люди плачут. Я хотела защитить себя, я играла по их правилам. А что получила? Про меня говорят - ты не видишь ничего хорошего в людях. Меня боятся, но я получаю желаемый результат. И что с того, что я всё сделала. Я отбросила мысль о семье, я одна могу жить ни от кого не завися. (пауза) Ни на кого не рассчитывая. Я стала сильной, я стала успешной и теперь я превращаюсь в мужчину. (пауза)

Я сказала это вслух. Я превращаюсь в мужчину. Ежедневно, ежечасно. И мне начинает это нравиться. Это ужасно. Я чувствую себя спокойнее вечером, когда иду домой. На меня не смотрят липким взглядом мужчины. Других женщин я просто не замечаю. Мне так легче, я снова защищена, я сильная. Я несказанно одинока. И никто мне не поможет.

Я ничего не скажу Игорю, я ничего не скажу никому. Никто ничего не заметит. Если до этого не заметили.

Я всё выдержу, я сильная. Я очень сильная и очень... очень... одинокая... Нет, я очень успешная. Я вровень с миром мужчин, потому что теперь я тоже стала женщиной.

Сцена 35.

Входит Наташа.

НАТАША: Слава, Вы меня звали?

СЛАВА: Нет.

НАТАША: Мне показалось, Вы с кем-то разговаривали.

СЛАВА: Ты что-то слышала?

НАТАША: Нет.

СЛАВА: Я ищу убедительные аргументы для клиентов.

НАТАША: Вы выглядите очень уставшей.

СЛАВА: Работа кого угодно измучает.

НАТАША: Это Вы правы, я иногда так устаю, что кажется работаю как мужчина.

СЛАВА: Что ты сказала?

НАТАША: Да ничего, это я конечно преувеличиваю. Мне даже дурно становится от мысли, если бы я стала мужчиной. Ужас. Вы согласны?

СЛАВА: Да, конечно. Это даже представить невозможно.

НАТАША: Так хорошо быть женственной. Вся эта косметика,

магазины, платья.

СЛАВА: А амбиции, а успех?

НАТАША: Какие к чёрту амбиции. Извините. Успех? Я думала директор ради меня разведётся - где там.

СЛАВА: К чему здесь это?

НАТАША: Я про успех. В этой фирме больше всего мужчин, из тех, где я работала. И что?

СЛАВА: Что?

НАТАША: Где результат?

СЛАВА: Какой?

НАТАША: Где мой успех, где мои женские амбиции - где свадьба.

СЛАВА: Ты об этом.

НАТАША: А о чём ещё может быть разговор?

СЛАВА: Понятно. И с Игорем у тебя тоже ничего не вышло.

НАТАША (удивлённо): Вы уже знаете?

СЛАВА: Да, только не бойся, за это ни репрессий ни увольнений не будет. То, что у нас всё плохо знают все, и не ты в этом виновата.

НАТАША: Боже, какая Вы мудрая женщина. Кстати, зачем я пришла?

СЛАВА: Что-то опять стряслось.

НАТАША: Директор опять хочет уволить Александра.

СЛАВА: Почему?

НАТАША: Он подумал, такой работник не нужен.

СЛАВА: Опять будет истерика.

НАТАША: Думаю, да. Поэтому директор решил, чтобы этот конфликт Вы разрешили сами.

СЛАВА: Откуда такие идеи.

НАТАША: Вы более мужественно воспринимаете истерики подчинённых. И из Вас не легко выбить сочувствие.

СЛАВА: Я что машина?

НАТАША: Нет, нет. Просто профессионал на своем месте.

Наташа уходит.

Сцена 36.

СЛАВА: Они доверяют мне мужскую работу. Может, уже заметили изменения и просто пользуются этим. Нет, наверное, нет. Могли хотя бы испугаться. А всё так спокойно, как и каждый день. (с ужасом) Это так я себя веду каждый день, они привыкли, я привыкла, может и раньше я изменялась, только теперь это заметила. Но почему именно теперь. Почему, почему? Может потому (медленно) потому, что нет уже возврата назад. (с сердцем) Не верю, не может быть. Может эта перверсия только от усталости. (пауза) А может и нет.

Сцена 37.

Входит Александр, он злой и расстроенный.

АЛЕКСАНДР: Вы хотели меня видеть?

СЛАВА: Ни в коем случае.

Александр растерялся.

СЛАВА: Не надо так пугаться. Это наш директор или Наташа

предложили зайти ко мне.

АЛЕКСАНДР: В общем, да. Но мы же с Вами договаривались.

СЛАВА: О чём?

АЛЕКСАНДР: Вы меня не уволите, если я Вам всё расскажу.

СЛАВА: Действительно, было такое. Но ты не поверил моему обещанию и пошёл шантажировать директора.

АЛЕКСАНДР: Что за мысли?

СЛАВА: Это правда. Зоряна тебя успокоила, но потом они, наверное, что-то опять обсуждали с директором. И теперь, долго не думая можно догадаться - результат не в твою пользу.

АЛЕКСАНДР: Вы о чём?

СЛАВА: Тебя всё-таки уволят.

АЛЕКСАНДР: Не может быть.

СЛАВА: Может. И наверное так и будет, если директор опять не изменит своё мнение. По-моему, быстрее бы всё это закончилось, а то тратится столько времени на лишнее.

АЛЕКСАНДР: Как Вы можете такое говорить? В Вас нет ничего человеческого.

СЛАВА: Очень хорошо. Хоть ты, сама человечность, шантажируешь людей и портишь мне нервы. Кстати, который уже час, а то я свои часы потеряла.

Александр автоматически показывает часы. Слава внимательно смотрит, а потом шарахается.

АЛЕКСАНДР: Что случилось?

СЛАВА: Часы!

АЛЕКСАНДР: Да они уникальные, мне жена подарила. Нравятся?

СЛАВА: Я их уже где-то видела.

АЛЕКСАНДР: Это невозможно. Мне жена их только-только подарила. Я их надевал только два раза.

СЛАВА: Куда надевал?

АЛЕКСАНДР: Сегодня на работу.

СЛАВА: А второй раз?

АЛЕКСАНДР (смутившись): Мы с ребятами в баре сидели. На днях, когда жена мне их подарила.

Слава с ужасом смотрит на Александра. Он ничего не понимает, тоже начинает нервничать.

АЛЕКСАНДР: Так что случилось?

СЛАВА: Ничего, просто мне тяжело увольнять людей, с которыми столько работала. Директор меня переоценил, я сентиментальна.

АЛЕКСАНДР: Ну тогда поменяйте решение и оставьте меня.

СЛАВА: Не я всё решаю. И тебе нечего волноваться. Если жена делает такие подарки, она и работу найдёт. Прощай.

АЛЕКСАНДР: Вы уверены?

СЛАВА: Решение окончательное. Прошу меня больше не задерживать. Удачи.

АЛЕКСАНДР: Вы делаете ошибку. Прощайте.

Александр уходит.

СЛАВА: Неужели сейчас ошибка имеет какое-то значение.

Сцена 38.

СЛАВА: Это она, он - Саша. Александр. Часы такие же. В тот вечер

в баре был он или она. Он ведёт себя как женщина и вечером... вечером становится женщиной. Значит, это происходит не только со мной. Зачем я его выгнала? А что мне было делать? Пожаловаться, что со мной происходит то же самое? А если он не она? Тогда очень хорошо, что промолчала. Он же мог пересказать это всем - все бы ржали и издевались. Но всё же, он это она. Я не могу ошибаться, дело не в часах. Эти жесты, слова, то, как он смутился. Он испугался, что его разоблачили. Он просто испугался. Значит, это происходит не только со мной. Но что влияет на эти изменения и когда именно начинаются эти ужасные превращения. Получается, это может произойти с каждым или уже произошло? Я просто это заметила. А другие, они живут не замечая, не волнуясь из-за переменам.

Стоп. Что я несу. Дело не в любопытстве. Это просто неизбежно. Александр становится женщиной потому, что ведёт себя как женщина. Я становлюсь мужчиной потому, что именно так себя веду. Но я всегда была такой.

Я ничего не хочу менять, я никогда не имела столько, сколько имею сейчас. Я могу этим воспользоваться, а не мучаться от изменений. Это конец или начало? Живут так другие, выдержу и я. Я оставляю всё как есть. Я остаюсь.

Внезапное затемнение.

Сцена 39.

Слава стоит возле зеркала, поправляет галстук. Одета в мужской костюм. На ногах мужские туфли. Находится перед занавесом.

СЛАВА: Сегодня я меняю место работы. Я стану руководителем. Буду жить, как хочу. Я приняла правила игры, меня ждёт успех. Теперь я выгляжу безупречно. Превращение не застанет меня в неуместном виде. Я уже приготовился. Теперь вы ждите, я иду. Вперёд, не за чем возвращаться назад.

Сцена 40.

Занавес открывается. Сцена ярко освещена. По сцене ходят, бегают, что-то бурно обсуждают мужчины в женских платьях, женщины одеты небрежно, подчёркнуто по-мужски.

СЛАВА: Вот и я. Теперь как все. И все как я. (берёт занавес и входя на сцену, закрывает его за собой). Перверсия состоялась. Всем спасибо за терпение.

ЗАНАВЕС.

Июнь 2010.

[Mail: aksioma@neonet.ua](mailto:aksioma@neonet.ua)

[Main](#)

Copyright ©2003-2017. All rights reserved